

YIL:13

MANEVİYAT

MÜSLÜMAN AHMEDİYE CEMAATİ

T Ü R K Ç E D E R G İ S İ

39

“**ALLAH'IN** RENGİYLE
BOYANIN. **O'NUN**
RENGİNDEN DAHA
HOŞ KİMİN RENGİ
OLABİLİR Kİ?”

Bakara suresi: 139

VAHİY, AKIL, BİLGİ VE
HAKİKAT - HİNDUİZM

V. HALİFETÜ'L-MESİH
HAZRETLERİ'NİN 2012
AMERİKA TURU

HAZRET ÇODRİ SİR
MUHAMMED ZAFRULLA HAN

MANEVİYAT

MÜSLÜMAN AHMEDİYE CEMAATI

T Ü R K Ç E D E R G İ S İ

SAYI 39

Kasım 2024

SORUMLU

Raşit Paktürk

YAZARLAR

Dr. Abdulgaffar Han
Sadık Ahmed
Osman Şeker
Tahir Ahmet

TASARIM

Talmeez Ahmad

REDAKSİYON

Abdul Noor Khawaja
Bilal Ahmed Paktürk
Enes Karahan

DÜZELTME

Şaziye Paktürk

İDARE HEYETİ

Hasan Hüseyin Odabaşı
Cengiz Varlı
Fatih Odabaşı

Ahmadiyya Muslim Jamaat KdÖR, Verlag Der Islam

Türk Masası, Ahmadiyya Muslim Jamaat KdÖR

Genfer Str. 11 60437 Frankfurt, Almanya

0800-0001325 (Almanya'dan ücretsiz)

Fax: 069 50688743

maneviyat@ahmadiyya.de

13

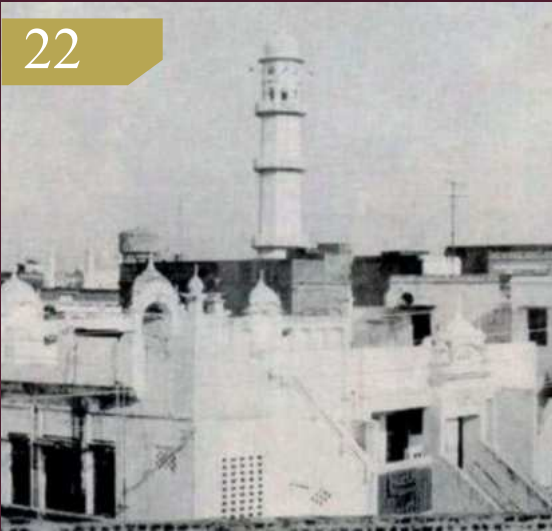
BAKARA SURESI

30

58

22

53

- 10** EL-MÜTEKEBBİR
ESMAÜ'L HÜSNA
- 13** BAKARA SURESİ
TEFSİRDEN BİR SAYFA
- 17** KUR'AN-I KERİM'İN DEĞİŞMEZLİĞİ
KİSSADAN HİSSE
- 18** NAHNU ENSARULLAH UNVANINA UYGUN YAŞAYIN
HUZUR'UN KONUŞMALARINDAN BİR DEMET
- 22** VADEDİLEN MESİH'İN^{AS} YÜCE ALLAH'A OLAN SEVGİSİ
SİRET-İ TAYYİBE
- 30** V. HALİFETÜ'L-MESİH HAZRETLERİ'NİN 2012
AMERİKA TURU
GÜNLÜK - ABİD KHAN
- 37** HAZRET ÇODRİ SİR MUHAMMED ZAFRULLAH
HAN'IN^{RA} HAYATI
BİYOGRAFİ
- 41** İNSANIN ÜÇ DURUMU
- 48** "CAHİLİYE" Mİ YOKSA ERDEMLİ BİR ARAP
TOPLULUĞU MU?
- 50** AHMEDİYETE YOLCULUK
BELKİS İŞÇİ
- 53** HİNDUİZM
VAHİY, AKIL, BİLGİ VE HAKİKAT
- 58** AKSA CAMİİ
DÜNYA ÇAPINDAKİ AHMEDİYE CAMİİLERİ
- 62** DEĞERLİ ABLAMIZ SN. EMİNE ÇAKMAK SAHİ

Editörden

Kuran- ı Kerim Bakara suresi 139 ayet-i kerimesinde "Allah'ın rengiyle boyanın. O'nun renginden daha hoş kimin rengi olabilir ki?" diye buyurmaktadır.

"Allah'ın ahlakıyla ahlaklanın" şeklindeki meşhur söz de bu ayete atıfta bulunmaktadır.

Değerli okuyucular!

Allah'ın rengi ve ahlakından kastedilen O'nun sıfatlarıdır. Allah'ın sıfatları anlaşılabilir ve uygulanarak günlük hayatımızın bir parçası haline gelebilir diye dergimizi "*Esmâ'ül Hüsne*" ile süslerdirmekteyiz. Esmâ'ül Hüsne ise Allah'ın sıfatları demektir.

Vadedilen Mesih Hz.Mirza Gulam Ahmad ^{AS} ve Halifeleri Allah'ın sıfatlarını ve onlardan istifade etme yollarını eserlerinde ve konuşmalarında sık sık açıkladılar. Onlar, Allah'ın sıfatları doğru bir şekilde anlaşıldığı ve uygulandığı takdirde, bunun insanı Allah'a yaklaştırıp dünya ve ahirette necatına vesile olacağını söylediler.

Ayrıca Allah sevgisi verizasını elde etme anahtarının da bu sıfatlarda yatmakta olduğunu açıkladılar. İşte bu hedefe ulaşabilelim diye Esmâ'ül Hüsne" hakkında kısa kısa bilgi vermekteyiz. Allah hepimize bunlardan istifade etmeyi nasip etsin. Amin

Raşit Paktürk
Frankfurt - Almanya

KUR'AN-I KERİM

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴿١﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا هَلْ أَدَّبَكُم عَلَىٰ تِجَارَةٍ تُنَجِّيَكُم مِّنْ
عَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿١١﴾ تُوْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتُجَاهِدُونَ فِي
سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ ذِكْرًا خَيْرًا لَّكُمْ
إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٢﴾

Ey inananlar! Sizi acı azaptan kurtaracak bir ticaret hakkında, size haber vereyim mi? Sizler Allah'a ve Peygamberine iman edersiniz. Allah yolunda (da) mallarınız ve canlarınızla cihat edersiniz. Eğer bilerseniz, bu sizin için (çok) hayırlıdır.

HADİS-İ ŞERİF

عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ، قَالَ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

مَنْ خَرَجَ فِي طَلَبِ الْعِلْمِ فَهُوَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ حَتَّى يَرْجِعَ

Hazret-i Enes bin Malik^{RA}

Peygamber Efendimizin^{SAV} şöyle buyurduğunu söylerdi:

“Allah'ın Resulü, ‘Kim ilim peşinde yola çıkarsa, dönünceye kadar o kişi Allah'ın yolundadır.’”

*(Sünen-i Tirmizi, Kitabü'l İlmi an Resullillah^{SAV},
Hadis 2647)*

KELAMÜ'L İMAM

Zamanın imamının mübarek sözleri

Mirza Gulam Ahmed Hazretleri ^{AS}
Vadedilen Mesih ve İmam Mehdi

Sadece Kötülüğün Terk Edilmesi Yeterli Değildir

Sadece kötülüğü terk etmek bir şey değildir. Bununla beraber insan iyilik de yapmalı. Adamın biri arkadaşının evine davetli olarak gitmiş. Ev sahibi misafirini en iyi şekilde ağırlamış. Misafir yemek yedikten sonra ev sahibine, beni ağırladığınız için size zahmet oldu. Ama ben de size büyük bir iyilikte bulundum, demiş. Ev sahibi misafirine, efendim size minnettarım buyurun, demiş. Bunun üzerine misafir, sen evinde yokken ben burada yalnızdım, isteseydim evini ateşe verip sana binlerce rupilik zarar verirdim. Evin ve eşyan kül olurdu, demiş.

Dikkat ederseniz bu kişi kötülüğü terk etmekle gurur duyuyor. Ama bu hikâyeden sadece kötülüğün terk edilmesinde bir güzelliğin bulunmadığı ve bunun gurur duyulabilecek birşey olmadığı herkesçe anlaşılabilir.

Melfuzat; c.5 s.4,

Ben tekrar esas konuya dönüp, insanın kötülüğü bırakması yetmez diyorum. Çünkü bunu hayvanlar bile becerbilmektir. İnsanın erebilmesi için kötülüğü terk edip her bakımdan mükemmel olan iyilikleri yapması gerekir. O şerri terk edince Allah ona şerbeti kafurîyi içirir yani günaha teşvik edici duyguları azalır.

Kısacası anlatmak istediğim, sadece günahattan kaçınmak bir marifet değildir. Cemaatimiz bununla yetinmemeli. O günahattan kaçınmak ve iyilik yapmak, her ikisini de elde edebilmek için çaba sarf etmeli ve duaya sarılmalı. Cemaatimiz Allah'ı saf ve kaldırılabilecek birisi sanmasın. Rezil kimse (kendince) iyilik ve dürüstlük adı altında Allah'ı kandırmak istiyor Hâlbuki Allah onu daha da rezil edecektir.

Malfuzat; c.4, s.660

Kötülüğü terk ettim diye şıarmayın. Her türlü riya ve eksiklikten arınmış iyilikler yapılmadıkça insan Allah'a erişemez. Ateşin odunu yaktığı gibi riya da iyiliği yok eder. Size doğruyu söyleyeyim, iyilikte bulunup onu gizli tutmak isteyenden üstün bir merd-i Hüda yoktur. Allah ile içtenlikle barışanı O, şereflendirir. Allah için gizlice yaptığınız bir iş hep gizli kalacak diye düşünmeyiniz. Riyadan üstün iyiliğin düşmanı yoktur. Riyakâr bir kalp riyadan payını almadıkça huzur bulamaz. Ama riya iyiliklerinizi yok eder ve elinizde hiç bir şey kalmaz. Ne mutlu riyadan sakınma ve her işi Allah rızası için yapana. Riyakârın tuhaf bir hali vardır. Allah için harcamaya gelince tutumlu ama riya söz konusu olunca cömert kesilir, bir yerine yüz verir. Bu yüzden bu hastalıktan korunmanız için dua ediniz.

Melfuzat; c.4s,665–667

Hindu, Hıristiyan ve başka milletlerden bazı kimseler bile bir takım günahları işlemezler. Mesela, yalan söylemez, kimsenin malını yemez ve borcuna sadık kalıp onu geri öderler. Ayrıca toplumla da iyi geçinirler. Ama Allah: “Sizden razı olmam için bu kadarla yetinmeyi” buyuruyor. Günahattan kaçınıp iyilikte bulunmadan kurtuluş yoktur. Ben kötülük yapmam diye böbürlenen kimse, cahilin ta kendisidir. İslâm insanı buraya getirip bırakmaz. O günahı tamamıyla bıraktırmak ve ihlâs dolu iyiliği yaptırmak ister. Bu ikisi olmadıkça kurtuluş imkânsızdır.

Melfuzat; c.4, s.657

ESMAÜ'L HÜSNA

„BÜTÜN GÜZEL İSİMLER ALLAH'INDIR“

Çeviren: Raşit Paktürk

ESMAÜ'L HÜSNA

EL-MÜTEKEBBİR

هُوَ اللهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْمَدِيدُ الْقُدُّوسُ السَّلَامُ الْمُؤْمِنُ
الْمُهَيِّمُنُ الْعَزِيزُ الْجَبَّارُ الْمُتَكَبِّرُ سُبْحَانَ اللهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ

Kendisinden başka bir İlâh olmayan Allah, ancak O'dur. O, (gerçek) hükümdardır. Kendisi pak (olup, başkalarını da pak kılar.) O, her kusurdan uzak (olup, başkalarını da uzak kılar.) O, emniyet bahşedendir, her şeyi gözetendir, her şeyden üstündür, (kırık gönülleri) birleştiren ve gerçek büyüklük sahibidir.

Arapça sözlük El-Mu'cemü'l-Vasît'e göre, El-Mütekebbir (الْمُتَكَبِّر) sıfatı 'Azamet' ve 'Yücelik' anlamına gelir.

Haşr suresi 24. âyet

El-Mütekebbir'in bir diğer anlamı da Yüce Allah'ın sıfatlarının insanda bulunan herhangi bir sıfattan çok daha yüce ve üstün olmasıdır.

Bu anlamı genişlettiğimizde Sünen İbn Mâce'de kaydedilen şu hadisi görürüz:

عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ:

يَقُولُ اللَّهُ سُبْحَانَهُ الْكِبْرِيَاءُ رِدَائِي وَ الْعُظْمَةُ لِزَارِي فَمَنْ تَارَعَنِي وَاحِدًا مِنْهُمَا أَلْقَيْتُهُ فِي النَّارِ -

Hız. İbn Abbas'tan^{RA} rivayet edildiğine göre, Hız. Peygamber Efendimiz^{SAV} şöyle buyurmuştur: "Allah-u Teala, 'Büyüklik benim örtüm, azamet de benim elbisemdir. Kim bunlardan birinde benimle rekabet ederse, onu cehenneme atarım.' Buyurdu.

Allah için ihlaslı olanlar öyle bir kemal mertebesine ulaşırlar ki, onlar Allah'ın olurlar ve Allah-u Teala onların nefsinin başka her şeyin kirinden tamamen temizleyip kendi pak ahlakıyla doldurur ve O nasıl o ahlakı seviyorsa aynı şekilde o ahlakı onların kalplerine sevdirebilir.

Böylece o kimseler fani olmaları sebebiyle öyle bir "tahalluk bi ahlakillah" (Allah'ın ahlakıyla

ahlaklanma) mertebesine ulaşırlar ki adeta Allah'ın bir aleti olurlar. Allah o alet vasıtasıyla kendi ahlakını gösterir ve onları aç ve susuz bulunca, onlara kendi özel çeşmesinden saf su içirir ki o çeşmede hiçbir yaratılmışın aslen onunla ortaklığı yoktur.

Kuran-ı Kerim'in kamil takipçilerine verilen büyük lütuflar arasında kulluk da vardır. Yani onlar birçok kemallere sahip olmalarına rağmen her an kendi zati eksikliklerini göz önünde bulundururlar ve Allah-u Teala'nın büyüklüğünü müşahede ederek daima alçak gönüllülük, hiçlik ve kırıklık içinde kalırlar. Kendi gerçek mahiyetlerini zillet, yoksulluk, muhtaçlık, kusur ve hata içinde görürler. Kendilerine verilen bütün kemalleri, güneşten duvara düşen geçici ışık gibi görürler ki o ışığın gerçekte duvarla hiçbir alakası yoktur ve ödünç alınmış elbise gibi yok olmaya mahkumdur. Böylece onlar bütün hayır ve güzelliği yalnız Allah'ta görürler ve bütün iyiliklerin kaynağını O'nun kamil zatı olarak kabul ederler. İlahi sıfatların kamil müşahadesiyle kalplerine hakkel yakın olarak yerleşir ki "biz hiçbir şey değiliz" öyle ki kendi varlıklarından, iradelerinden ve isteklerinden tamamen sıyrılırlar.

TEFSİRDEN BİR SAYFA

BAKARA SURESİ

Sizlere, merhum Malik Ghulam Farid'in editörlüğünde ve II. Halifetü'l Mesih, Hazret Mirza Beşiruddin Mahmud Ahmed'in rehberliğinde hazırlanmış olan "The Holy Qur'ān – Arabic Text with English Translation and Short Commentary" adlı eserin, Bakara Suresi üzerine tefsir serisini sunuyoruz.

2.BÖLÜM - Surenin ihtiva ettiği konular

Dördüncü bölümde, Peygamber Efendimize^{SAV} karşı itirazların yükseldiği anlatılmaktadır. Ancak bu itirazlar, Hz.Adem'in^{AS} doğruluğundan bir şey eksiltemedikleri gibi, Peygamber Efendimizin^{SAV} doğruluğundan da bir şey eksiltemezler. Sonraki on iki bölüm - 5. bölümden 16. bölüme kadar - şu itirazı ortadan kaldırır:

Allah Kendisini Hz.Adem'e^{AS} zaten açıklamışken yeni bir vahye ne gerek vardı? Buna cevaben şöyle denmiştir: Manevi nizamdaki ilerlemeye uyumlu olarak, Allah her çağda vahiy göndermiştir ve sonraki gelen her vahiy bir öncekinin daha gelişmiş ve tamamlayıcısıdır. Hz.Musa^{AS} yeni bir şeriatin kurucusuydu.

Onu, İsrailoğulları tarafından karşı çıkılan ve zulüm gören bir İlahi elçiler grubu takip etti. İsrailoğulları'nın İlahi emirlere ısrarla karşı gelmeleri ve yaptıkları haksızlıklar, Allah'ın lütuflarını kaybetmelerine neden olmuştur. Böylece Peygamberlik, Tevrat ve İncil'deki gaybi haberlere uygun olarak İsmailoğullarına geçti ve Peygamber Efendimiz^{SAV}, Mekke'nin çorak ve kurak Vadisi'nde en mükemmel ve eksiksiz şeriat ile şereflendirildi. Peygamberliğin ellerinden alınmış olmasına gücenmeye ve öfkelenmeye hiçbir hakları olmadığı halde, İsrailoğulları çok öfkeleniler. Peygamber Efendimize^{SAV} karşı çıktılar ve onu yok etmek için ellerinden geleni ardına koymadılar. Ancak Takdir-i İlahi'ye muhalefet etmek daima hüsrarla sonuçlanmıştır.

Sonraki iki bölümde İsrailoğulları'nın, Peygamber Efendimizin^{SAV} neden Kabe'yi tercih ederek önceki tüm Peygamberlerin kiblesini terk ettiğine dair itirazları ele alınmaktadır. Onlara ilk olarak, namazda belli bir yöne yönelmenin ya da belli bir yeri kible olarak belirlemenin peşinden koşulacak bir amaç olamayacağı, bunun sadece halk arasında birliği sağlamaya ve sürdürmeye hizmet ettiği anlatılmıştır. İkinci olarak, Hz. İbrahim'in^{AS} Hz. İsmail'in^{AS} nesli için ettiği dualarda, Mekke'nin bir gün onlar için bir hac yeri ve Kabe'nin de kible olacağı gaybi olarak haber verilmiştir. **19. bölümde**, Peygamber Efendimizin^{SAV} meşakkatli

görevini yerine getirirken kâfirlerin güçlü muhalefetiyle karşılaşacağı ve bu muhalefetin Mekke'nin düşüşüne kadar devam edeceği anlatılmıştır. Yirminci bölüm yukarıda belirtilenlerin boş bir tahmin veya varsayım olmadığına dair yüce gerçeğe dikkat çekmektedir; göklerin ve yerin yaratılışı, gece ve gündüzün birbirini izlemesi ve diğer doğal olaylar, bir yandan doğa kanunları, manevi bir yasanın varlığına ve onda ilerleyen bir evrim sürecine işaret ederken, diğer yandan tüm evren Peygamber Efendimizi^{SAV} desteklemek için çalıştığı için, onun doğruluğuna tartışılmaz bir şekilde tanıklık etmektedir.

21. bölümle birlikte Şeriat'ın hükümlerinin ve bunların altında yatan hikmetin bir açıklaması başlar ve her şeyden önce helal ve tayyip (sağlıklı) yiyeceklerin kullanımı için talimatlar verilmiştir. Çünkü insanın eylemleri, insanın zihinsel durumu tarafından yönetilir ve zihinsel durumu da yediği yiyeceklerden güçlü bir şekilde etkilenir.

23. bölümde Allah'a, ölümden sonraki hayata, vahyedilmiş Kutsal Kitaplara ve İlahi Elçilere inançtan oluşan İslami öğretinin özü verilmektedir. Başkalarına iyilik yapmak, ibadet etmek ve ulusal fonlara katkıda bulunmak da doğru davranışın unsurları olarak belirtilmiştir. Bunlara imtihanlar karşısında sabretmek ve verilen sözleri yerine getirmek de eklenir. Adaletin sağlanması, akrabalara meşru yardım ve miras hukukunun çok önemli bir

yer tuttuğu sosyal yasalara uyulması da önemli olarak kabul edilir. Bir sonraki bölümde İslami oruç ile kazanılan fedakarlık ruhu üzerinde durulmaktadır.

24. ve 25. Bölümler, Müslümanlar arasında ulusal birlik ve dayanışmanın sağlanmasında çok önemli bir rol oynayan hac ile ilgili ibadetleri ve kuralları ele almaktadır.

26. bölümde, fiziksel davranışların içsel arınma üzerinde çok güçlü bir etkisi olduğu için, Şeriatın zahiri uygulamalarının felsefesine ışık tutulmaktadır. Daha sonra, insanların genellikle zamanlarını ve paralarını Allah yolunda harcamaktan hoşlanmadıkları ve bu konudaki görevlerinden kaçmak için sudan bahaneler öne sürdükleri için Şeriat kanunlarının göz ardı edildiği belirtilmektedir. Halbuki, fedakârlık olmadan hiçbir ilerleme mümkün değildir ve inananlar, tam dini özgürlüğün tesis edilebilmesi için meşakkatle kazandıkları servetlerini Allah yolunda harcamaya teşvik edilmektedir.

Bölüm 27'de din özgürlüğüne müdahale edildiğinde savaşmanın zorunlu hale geldiği ve can ve para feda etmenin gerekli olduğu söylenmiştir. Daha sonra insanların zamanlarını boşa harcamak ve zihinsel rahatlama sağlamak için içkiye düşkün oldukları ve savaş masraflarını karşılamak için para toplamak amacıyla kumara yöneldikleri belirtilmektedir. İslam bu kötü uygulamaları kınamaktadır.

Daha sonra savaşların geride bıraktığı yetimlere uygun şekilde bakılması gerektiği söylenmiş ve bu bağlamda Müslümanlara putperest kadınlarla nikahlanmamaları ikaz edilmiştir. Çünkü bu onların aile hayatlarının uyumunu bozacaktır.

28., 29., 30. ve 31. bölümlerde adet gördükleri dönemlerde kadınlarla cinsel ilişkiye girilmemesi gerektiği ve bunun bir nevi geçici ayrılık olduğu anlatılmaktadır. Bu talimatlardan sonra, kalıcı bir ayrılık olan boşanmayı düzenleyen yasalar ve daha sonra emzirme ve dul kadınlara muamele ile ilgili kurallardan bahsedilmektedir.

32. ve 33. bölümler, milli uyanışla özel bir bağı olan ve bir halkın yalnızca bunlara uymakla gerçek bir ilerleme kaydedebileceği ilkelerle ilgilidir. Ve Müslümanlara, güçlü milletler arasında onurlu bir yer edinmek isteyen bir halkın, hakikat ve doğruluk davasını desteklemek için ölümle dahi yüzleşmeye hazır olması gerektiği anlatılmıştır.

34. bölümde insanın yeryüzünde kalışının geçici olduğu ve Yaraticısı ile gerçek bir bağ kurmak için hiçbir çabadan kaçınmaması gerektiği ve bunun ancak İlahi sıfatlar üzerinde derin bir tefekkürle mümkün olabileceği belirtilmektedir. Daha sonra Peygamber Efendimizin^{SAV} en iyi ve en yüce Kur'an ayetlerinden biri olarak nitelendirdiği Ayet'ül Kürsî'de, Allah'ın sıfatlarından kısa ama çok kapsamlı bir şekilde bahsedilmiş ve bir insanı

böylesine asil ve yüce sıfatların Sahibi ile bağ kurmaya teşvik etmek için hiçbir zorlamaya gerek olmadığı söylenmiştir.

Daha sonra 35. bölümde, bir kişide ahlak ve takvanın direkt olarak Allah'ın kendi lütfuyla yerleşirken, uluslar arasındaki bu değişimin ise İlahi Elçiler aracılığıyla gerçekleştiği belirtilir ve bu iki tür reformun da Hz. İbrahim'in soyunda dört kez gerçekleşeceği anlatılır.

Daha sonra, ahlaki değişimin milli ölçekte gerçekleşmesi için hem kolektif çabanın hem de milli iş birliğinin şart olduğu belirtilmiştir. Gerçek müminlerin uyumlu ve kolektif çabaları ve karşılıklı iş birliğinin bu açıdan sonuçlarının, onların fedakarlıklarının çok üstünde olduğu açıklanmıştır. Ardından, faize dayalı tüm işlemler kesinlikle yasaklanmış ve faiz alıp vermek Allah'a ve Peygamberine karşı savaş açmakla eşdeğer olarak kınanmıştır. Çünkü faize dayalı işlemler karşılıklı yardımlaşma, iş birliği ve diğer insanlara iyilik yapma ruhuna aykırıdır. Ayrıca Müslümanlara, faiz olmadan ilerlemenin mümkün olmayacağı gibi bir vehme kapılmamaları gerektiği söylenir. Allah, faiz alan ya da veren ulusların eninde sonunda yıkıma uğrayacağını bildirmiştir.

Daha sonra karşılıklı yardımlaşma ve iş birliğinin bir yolunun da ödünç para vermek olduğu, ancak ödünç para verme ve alma ile ilgili tüm işlemlerin düzgün bir şekilde yazılması gerektiği belirtilmektedir. Yukarıda belirtilen talimatların, bir halkta ahlaki değişimi

sağlamak için gerekli olmakla birlikte, ahlaki standartlarını yükseltmenin ve aralarında gerçek ve hakiki doğruluğu ve karakter temizliği gerçekleştirmenin en iyi, en güvenli ve en kesin yolunun, Allah'ın Sözüne kuvvetle inanmaları, sürekli olarak O'nun sıfatlarını göz önünde bulundurmaları, düşünmeleri ve tefekkür etmeleri ve Allah'a içtenlikle edilen dualarla İlahi desteği aramaları gerektiği şeklindeki güzel nasihatlerle bu sure sona ermektedir.

Kısacası bunlar, Kur'an'ın en uzun suresinin konularının bir özetidir ve genel olarak inkarcılara ve özel olarak Kitap Ehli'ne, Peygamber Efendimizin^{SAV} gelişiyile Hz. İbrahim'in^{AS} duasının yerine getirildiği ve bu nedenle Hz. Resulüllah^{SAV} reddedildiği takdirde, Hz. İbrahim'in haşa bir yalancı ve sahtekâr olarak görülmesi gerekeceği ve sonuç olarak Museviliğin ve Hıristiyanlığın da yalan ve sahte olduğuna hükmedileceği dile getirilmiştir.

Dolayısıyla İslam öğretisinin hakikati, tüm dünyanın kabul etmesi için açıklığa kavuşturulmuştur. Çünkü insan büyük ve yüce bir amaç için yaratılmıştır. Bu amaca ise ancak, artık doğru Şeriati içeren ve emirlerinin hikmetini ve felsefesini açıklayan Kur'an mesajına inanarak ulaşılabilir ve sadece ona inanarak ve ona göre hareket ederek kalbin arınmasına ve İlahi irfana varılabilir.

(Devamı gelecek sayıda)

Çeviren: Hiba Semir Paktürk

Kur'an-ı Kerim'in Değişmezliği

Çeviren: Osman Şeker

Ben küçükken bir gün gece yarısı bir kadının yaygarası duyuldu. İnsanlar uyandılar, Vadedilen Mesih^{AS} ne olup bittiğini öğrenmek için oraya bir adam yolladı. Bir müddet sonra o adam gülererek geri geldi ve şunu anlattı: Bir ebe bir çocuğun doğumundan sonra evine giderken yarım akıllı bir dilenci ile karşılaştı. O, ebeyi dövmeğe başladı, bunun üzerine kadın yaygara koparttı. İnsanlar toplandı ve dilenciye kadını neden dövdüğünü sorunca o yarım akıllı dilenci şöyle dedi: “Bu kadın benim kulağımı kestiği için dövüyorum.” İnsanlar ona “kulağını kimse kesmedi yerinde duruyor” dediklerinde o şaşırarak “ha öyle mi” deyip kadını bıraktı. Kur'an'ın değişikliğe uğradığını iddia edenlerin durumu da bu yarım akıllı dilencininkine benzer. Onlar, Kur'an-ı Kerim'in bugün de mükemmel bir kitap olduğuna dikkat etmiyorlar mı? Eğer iddiaları doğru olsaydı Kur'an-ı Kerim kâmil değil, eksik bir kitap olurdu.

Kısacası Kur'an-ı Kerim'in eksiksiz olduğunun delili, Kur'an'ın kendisidir. Eğer Hz. Osman^{RA} veya başka bir sahabe herhangi bir ayet çıkarmış olsaydı Kur'an'da bir eksikliğin olması gerekirdi. Bu görüşe sahip olanlar Kur'an-ı Kerim'den 10 cüzün kayıp olduğunu söylerler. Eğer iddiaları doğru ise o zaman çok önemli meselelerde Kur'an'ın bir şey söylemediği görülecekti. Ancak Kur'an'da böyle bir eksiklik görülmediği gibi, tam tersine din ve maneviyat ile ilgili her ihtiyacı karşıladığı görülmektedir.

Hz. Mirza Beşirüddin Mahmud Ahmed, Vadedilen Mesih ve Mehdi'nin olağanüstü İslam hizmetleri, Sayfa 61-62, Ahmad Yayınları, 2022

HUZUR'UN KONUŞMALARINDAN — BİR DEMET —

Nahnu Ensarullah
unvanına uygun
yaşayın

Hz. Mirza Masrur Ahmad ^{ABA}
V. HALİFETÜ'L MESİH

İngiltere Ensarullah Meclisi yıllık ictimasını 27-29 Eylül 2024 tarihleri arasında Kingsley, Hampshire'da gerçekleştirdi. Son gün, V. Halifetü'l Mesih, Mirza Masrur Ahmed Hazretleri – Allah kendisinin yardımcısı olsun – etkinliği onurlandırdı ve toplantıyı resmen sonuçlandırmak üzere bir konuşma yaptı.

“

“HEDEFİNİZ, YALNIZCA ALLAH’IN RIZASINI KAZANMAK ÜZERE TAKVADA VE İYİLİKTE İLERLEMEK OLMALIDIR.”

”

Modern toplumda Ensarullah’ın sorumlulukları

Huzur^{ABA}, özgürlük ve ilerleme kisvesi altında yersiz liberalleşme ve boş arayışların giderek daha fazla teşvik edildiği modern toplumun ortaya çıkardığı zorluklara vurgu yaptı. Böyle şartlar altında, Cemaat’ın olgun ve deneyimli üyelerinden oluşan Ensarullah Meclisi’nin sorumlulukları önemli ölçüde artmıştır. O, dinleyicilere şunu hatırlattı ki, Ensarullah üyeleri sadece Müslüman Ahmediye Cemaati için değil, aynı zamanda daha geniş toplum için de güzel örnekler olarak hizmet etmelidir. Huzur^{ABA} altını çizerek, onların evlerindeki ortam İslami değerleri yansıtmalı, eşlerine, çocuklarına, keza komşularına örnek olmalıydılar diye buyurdu. Huzur, Vadedilen Mesih’in^{AS} Cemaat’ten yüksek beklentileri olduğuna ve bağlılık yemini ile üyelerin bu beklentileri yerine getirmeye söz verdiklerine vurgu yaptı. Huzur onları, bu verdikleri sözlerin günlük eylemlerinde görünür olup olmadığı konusunda derinlemesine düşünmeye davet etti. Keza bu olmadan biat sözlerinin gerçek amacını yerine getirmekte başarısız olacağı konusunda da onları uyardı.

Uyum içinde evler yaratmak ve hanımlara iyi davranmak

Huzur^{ABA} sevgi, şefkat ve huzurla dolu evler yaratmanın öneminden uzun uzun bahsederek, bu meziyetleri evden topluma akacağına açıkladı. Hanımlara saygılı ve nazik davranılması konusunda Vadedilen Mesih’in^{AS} rehberliğini paylaştı ve Ensar’a Vadedilen Mesih’in^{AS} hanımına hafifçe sesini yükselttiği ve ardından uzun süre dua ederek af dilediği keza sadaka verdiği bir olayı da hatırlattı. Bu kısa hikâye, evlerinde Ensar’dan beklenen o yüksek davranış standardının altını çizmeye hizmet etti. Huzur^{ABA}, eşlerine karşı davranışlarının örnek olması gerektiğini, çünkü bunun sadece ev içinde değil, aynı zamanda çocuklar ve daha geniş aile üzerinde de derin bir etkisi olacağını vurguladı. Vadedilen Mesih’in^{AS} ev içindeki uyumla ilgili öğretileri, güçlü, faziletli bir toplum yaratmak için çok önemlidir.

Babaların rolü ve çocuklar üzerindeki etkisi

Huzur^{ABA}, babaların çocuklarının yetiştirilmesinde büyük bir sorumluluk taşıdıklarını açıkladı.

Özellikle onların eşleri ve akrabalarına karşı tutum ve davranışlarının, çocukları üzerinde kalıcı bir etki bırakacağını vurguladı. Eğer çocuklar evde çatışma ya da şiddete şahit olurlarsa, bu onları dini değerlerinden uzaklaştırabilir, başka yerlerde rahatlık aramalarına yol açabilir, keza bu da onları olumsuz etkilere maruz bırakabilir. Bir babanın rolü sadece disiplin sağlayıcı olmak değil, aynı zamanda çocuklarının kalbine Allah, Cemaat ve din sevgisini aşılayan manevi bir rehber olmaktır. Huzur Ensar'a hatırlattı ki, çocukları yetiştirmek kendilerine Vadedilen Mesih^{AS} tarafından yüklenmiş mübarek bir sorumluluktur, keza ancak onların amelleri ve duaları sonucu çocukları dine ve Cemaat'e bağlı kalacaklardır. Bu yüzden babalar sabırlı, nazik ve bağışlayıcı olup, çocuklarına faydalı olan, büyüyecekleri bir ortam sunsunlar.

Sabır, bağışlayıcılık ve karşılıklı sevgi

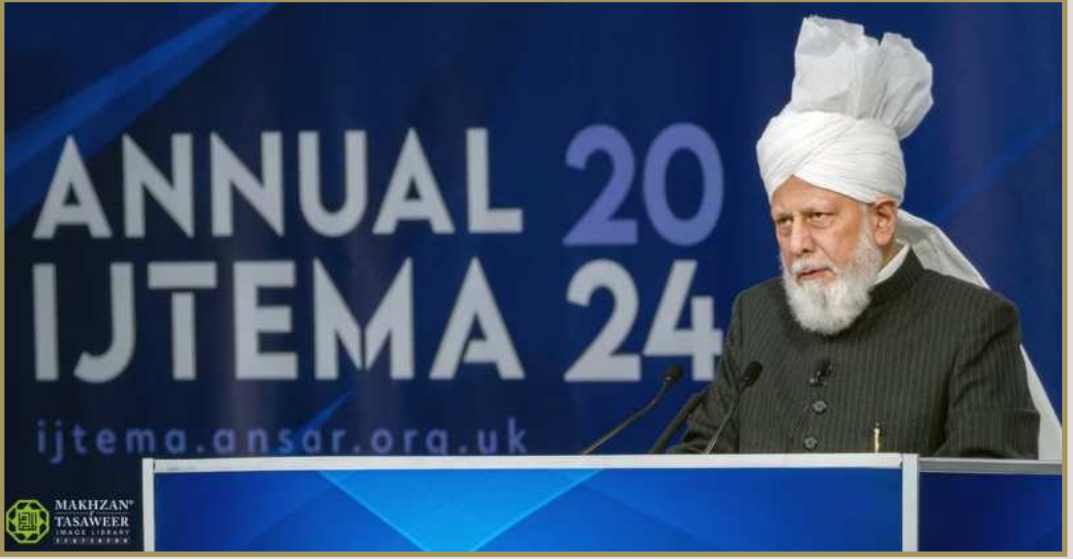
Konuşmasında Huzur^{ABA}, Cemaat içinde sabır ve bağışlayıcılığa olan ihtiyacın da altını çizdi. Vadedilen Mesih'in^{AS} hoşgörü geliştirmenin ve küskünlükleri bırakmanın önemine ilişkin öğretilerinden alıntı yaptı. Huzur^{ABA}, kin tutmanın veya küçük anlaşmazlıkları tırmandırmanın daha geniş sosyal anlaşmazlıklara yol açabileceğini ve Cemaat'in birliğine zarar verebileceğini belirtti. Huzur affetmenin, bağları güçlendiren ve gerek aile içerisinde gerekse toplum genelinde barışçıl ve uyumlu bir ortam yaratılmasına yardımcı olan bir erdem olduğunu açıkladı. Huzur^{ABA} Ensar'a hatırlattı ki, Vadedilen Mesih'in^{AS} görevi her şeyi kapsayan iki ilkeye dayanmaktadır: Allah'ın Vahdaniyeti ve başkalarına karşı nezaketle ve onların duygularını paylaşarak yaşamak. Eğer Cemaat üyeleri bu değerlere bağlı kalırlarsa, onlar İslam'ın gerçek öğretilerini sergileyerek tüm dünya için bir örnek teşkil edeceklerdir.

Dünya düşkünlüğü ve açgözlülüğün tehlikeleri

Huzur^{ABA}, maddi zenginliğe ve dünyevi uğraşlara aşırı derecede düşkünlüğün tehlikelerine işaret etti. O, açgözlülük ve dünyevi arzuların bu hayatta nasıl mecazi bir cehennem yaratabileceğine dair Vadedilen Mesih'in^{AS} öğretilerini paylaştı. Huzur^{ABA}, zenginlik peşinde koşmanın genellikle kişiyi tatminsiz bıraktığı konusunda uyarıda bulundu, çünkü materyalizm asla gerçek iç huzuru ya da tatmini getirmez. Bunun yerine, daha fazlası için bastırılmaz bir susuzluk yaratır ve bu da nihayetinde manevi yıkıma yol açar. Huzur dinleyicilere hatırlattı ki, dünyevi başarı uğruna çalışmak için izin verilmiş olsa da, bu daima dinin ve Allah'a hizmetin hedeflerine tâbi kalmalıdır. Zenginlik, aile ve mevki, bunların hepsi insan ve Allah arasında bir perde olmasınlar diye dikkatle yönlendirilmesi gereken sınamalardır. O şöyle açıkladı: Gerçek huzura ancak Allah rızası için yaşayarak ve manevi olana maddi olandan daha fazla öncelik vererek ulaşmak mümkündür.

Kur'an-ı Kerim'in önemi

Huzur^{ABA}, Kur'an-ı Kerim'e bağlı kalmanın önemine büyük vurgu yaparak, Ensarullah Meclisi üyelerine Kur'an-ı Kerim'i daimi rehberlik kaynakları haline getirmelerini tavsiye etti. Vadedilen Mesih'in^{AS} Kur'an'ın manevi başarı için nihai araç olduğu ve diğer dini metinlerin önemli olmakla birlikte onu gölgede bırakmaması gerektiği yönündeki öğretisini tekrarladı. Huzur^{ABA} buyurdu ki, Kur'an-ı Kerim doğru ve dürüst bir yaşam sürmek için gerekli olan tüm bilgi ve rehberliği içinde barındırır ve kişi ancak onun öğretilerine göre hareket ederek gerçek başarıya ulaşabilir. Huzur, Ensarullah Meclisi üyelerini, kendilerini Kur'an'ı araştırmaya adamaya, keza çocuklarının da onunla güçlü bir bağ kurmalarını

sağlamaya cesaretlendirdi. Cemaatin olgun üyeleri olarak Ensarullah, Kur'an'a bağlılık konusunda örnek olma ve gelecek nesillerin onun öğretilerini sürdürmesini sağlama konusunda özel bir sorumluluğa sahiptir.

Manevi değişimin gerekliliği

Konuşmasında Huzur^{ABA}, biat yemininin yalnızca dışa dönük bir beyan olmadığını, aksine derin bir içsel değişim geçirme sözü olduğunu altını çizdi. O, bu içsel değişim olmadan biat, içi boş bir kabuktan başka bir şey değildir diye uyarıda bulundu. Biatın özü, Allah'a karşı derin bir sevgi geliştirmek ve O'nun mahlûkatına nezaket ve şefkat göstermektir. Bu nitelikler olmadan bir kişi, gerçekten Vadedilen Mesih'in^{AS} takipçisi olduğu iddiasında bulunamaz. Huzur^{ABA} Ensar'ı, bu değişimi geçirip geçirmedikleri, keza amellerinin biatlerinin özünü yansıtmadığı hakkında düşünmeye çağırdı. O şöyle açıkladı. Onlar Vadedilen Mesih'in^{AS} belirlediği yüksek standartlara göre yaşamak için çabaladıklarında, bağlılıklarının gerçek başarısı, amellerinde ve karakterlerinde kendini gösterecektir.

Birlik ve Ensar'ın Allah'ın Yardımcıları olarak rolü

Konuşmasının sonunda Huzur^{ABA}, Cemaat içerisinde birliğin önemini vurguladı. Ensar'a hatırlattı ki, Cemaat'in görevinde başarısı, üyelerinin hep birlikte çabasına bağlıdır. Cemaat ancak karşılıklı işbirliği, ekip çalışması ve davaya ortak bağlılıkla hedeflerine ulaşabilir. Huzur^{ABA} Ensar'dan,

نَحْنُ أَنْصَارُ اللَّهِ

(*Nahnu Ensarullah* – Bizler Allah'ın yardımcılarıyız) unvanının hakkını, özveri ve hizmet ruhuyla hep birlikte çalışarak vermelerini istedi. Huzur Cemaat'in başarısı, biat sözlerini yerine getirebilmeleri, keza toplum içerisinde barış ve uyumun yayılması için de duada bulunarak konuşmasını tamamladı. Ardından Huzur^{ABA} dinleyicilere sessiz dua yaptırdı.

Kaynak: *El Hakem*

Tercüme eden: *Mehmet Önder*

VADEDİLEN MESİH'İN^{AS} YÜCE ALLAH'A OLAN SEVGİSİ

Çeviren: Raşit Paktürk

Allah ve kulları arasındaki ilişkiyi hakıyla ortaya koyan şey İlâhî aşktır. İnsan yaratılışının gayesi olan bu aşk, Yaratan ve yaratılanın dostluğunun gerçek değerlendirme ölçüsüdür. Vadedilen Mesih'in^{AS} hayatında bu ilişki ve aşkın başlamasının ilginç öyküsünün tasavvuru dahi, kalb-i selime sahip olanın iç âleminde heyecan ve vecdin doğmasına yol açmaktadır. Bilindiği gibi insan hayatında gençlik; dünyevî istek ve arzuların en dorukta olduğu dönem demektir. Vadedilen Mesih^{AS} gençtir. Ağabeyi devlet memurluğunda saygıdeğer bir makama sahiptir. Böyle bir durum genellikle, gençlerin kalbinde *"ben de ağabeyim gibi olayım"* şeklinde bir özenti doğurur. Durum böyle iken, bir gün bölgelerinde sözü geçen ve civarında iyi tanınan bir Sih arazi sahibi Vadedilen Mesih'in^{AS} babasının ziyaretine gelir ve ona: *"Bugünlerde yetkili devlet memurlarından birisi samimi dostumdur. İsterseniz oğlunuzu devlet memurluğunda iyi bir yere yerleştireyim"* der. Bu güzel haberin

oğluna iletilmesi gayesiyle babası misafirini Mirza Gulam Ahmed'e^{AS} de gönderir. Bu Sih toprak sahibi Vadedilen Mesih'in^{AS} huzuruna gelip babasıyla konuşulanları bu gence de iletir ve böyle bir şansı her gün ele geçiremeyeceğini anlatıp bu şansı iyi değerlendirmesi için tavsiyelerde bulunur. Hamuru Allah aşkıyla yoğrulmuş olan Vadedilen Mesih^{AS} tereddüt etmeksizin ona şunları söyler: *"Babama arz ediniz ki sevgi ve şefkatinden çok müteşekkirim. Ama kendileri işim konusunda üzülmesinler. Çünkü memurluk yapmak istediğim yere çoktan memur olmuşum bile."*

Vadedilen Mesih'in cevabı karşısında şaşkınlığını gizleyemeyen bu Sih toprak sahibi, babasına gelip oğlunun cevabını aynen kendisine iletir. Verdiği cevapla Vadedilen Mesih'in^{AS} ne demek istediğini bu Sih anlamamış olabilir. Ama ince ve zarif sözleri zekâsıyla kolayca anlayan babası biraz durduktan sonra şöyle buyurur: *"Gulam Ahmed gerçekten istediği yere memur olduğunu mu söyledi? O zaman*

merak etmemize gerek yok. Çünkü böyle bir durum karşısında Allah onu zayi etmeyecektir.

Babası zaman zaman bir özlem içinde şunları söylerdi: “Gerçek yol Gulam Ahmed’in seçtiği yoldur. Biz sadece dünyalıkla meşgul olup hayatımızı boşa harcamaktayız.” Buna rağmen dünyadaki geçim zorluğunu bilen ve kalbi baba şefkatiyle dolu olan babası, ölümünden sonra oğlunun geçiminin nasıl sağlanılacağını düşünmüyor değildi.

Babası son nefesini vermek üzeriyken beşere özgü olan vasfından dolayı, bir saniye için bile olsa Vadedilen Mesih de böyle bir düşünceye kapıldı. Ama babasının gözü daha kapanmamıştı ki, vefasını dostlarından esirgemeyen ve onlara değer veren Allah, gençliğinde O'nun eteğine yapışan bu kraliyet memurunu şu kelimelerle teselli etti.

أَلَيْسَ اللَّهُ بِكَافٍ عَبْدَهُ

“Kulum neden üzüluyorsun? Acaba indinde memur olduğun Allah kuluna yetmez mi?”

Vadedilen Mesih^{AS} birçok kere yemin ederek şöyle buyururdu: “Bu vahiy o gün büyük bir şan ve celal ile inip, kalbimin derinliğinde bir çivi gibi çakılmıştı. Bundan sonra Allah her ihtiyacıma öylesine kefil oldu ki, hiçbir baba, akraba ve dostta bunun benzerinin bulunması mümkün değildir. Ayrıca Allah'ın durmaksızın ettiği ihsan ve verdiği nimetleri saymak gücümü aşmaktadır.”

Bu vahiyden sonra Allah'ın kendisine verdiği desteğinin sadece bir yönünü şükran dolu kelimeler ile açıklarken o, şöyle der:

لَفَاطَاتِ الْمَوَائِدِ كَانَ أَكْلِي
وَصِرْتُ الْيَوْمَ مَطْعَامَ الْأَهْلِي

“Yani bir zamanlar ben, başkalarının sofrasıyla beslenmekteydim. Ama bugün binlerce aile Allah'ın lütfuyla benim soframdan beslenmektedir.”

Vadedilen Mesih^{AS}, bir köşeye çekilip namaz, oruç, Kuran vs. ibadetlerle meşgul olduğu dönemde, evin idaresinden sorumlu olan yengesi (ağabeyinin eşi) yiyecek olarak kendisine sofrası artıklarını gönderirdi. Yukarıdaki beyitte söz ettiği dönem işte bu dönemdir.

Allah'ın lütfu ve yardımı ile ilgili bu ilginç vakadan alınması gereken birçok ders vardır: Allah'a gerçekten tevekkül edip saf ve tertemiz niyetle sadece onun memuru olduğumuz takdirde, vefakârların vefakârı ve kadirşinasların kadirşinası olan Allah bizi de zayi etmeyecektir. Çünkü tutulsun diye Allah'a uzatılan elin tutulmayıp geri çevrilmesi imkânsızdır. Bu olayda Cemaatimizin gençleri ve özellikle de hayatını dine vakfetmiş gençler için büyük bir ders vardır.

Vadedilen Mesih^{AS} ne güzel buyurmuştur;

- Ey Rabbim bu dünyada sana yalvarıp eli boş dönen şansız kimse var mı? (Tabi ki hayır çünkü)
- En büyük desteğe sahip olan, en çok Sen'i severdir.

O civarın bir arazi sahibinin, belki de babasının onun işe girmesi ile ilgili mesajını götüren aynı adamın anlattığına göre bir gün, yüksek mevkiiden bir memur veya zengin mülk sahibi, babasına şöyle demişti: “İşittim ki sizin bir de küçük oğlunuz varmış, ama ben onu hiç görmedim.” Babası bunun üzerine gülererek şöyle dedi: “Evet, gerçekten küçük bir oğlum var, fakat yeni evli bir gelin gibidir, pek ortalıkta görünmez. Görmek isterseniz, caminin bir köşesinde onu bulabilirsiniz. Çünkü zamanının çoğunu camide geçirir ve dünya işleriyle ilgilenmez.” Bizim yengemiz, Vadedilen Mesih'in^{AS} olağanüstü başarılarını gördüğünde bu olaydan bahsederken şöyle derdi: “Mirza Gulam Ahmed'in güzel bahtının nasıl meyyere vereceğini babası nereden bilebilirdi?”

Ben bu rivayeti duyduğumda aklıma Peygamber Efendimizin^{SAV} şu hadisi gelir:

رَجُلٌ كَانَ قَلْبُهُ مُعَلَّقًا بِالْمَسْجِدِ إِذَا خَرَجَ مِنْهُ حَتَّى
يَعُودَ إِلَيْهِ

*Yani, her kimin kalbi her an camide ise o
Allah'ın lütfu ve rahmeti altındadır.*

Kalbin camide olmasından kastedilen şudur: Böyle kimse Allah sevgisine ve O'na ibadete kalbini öylesine vermiştir ki onun zamanının çoğu camide geçer ve eğer dünyevi bir iş için oradan çıkarken bile kalbini camiye bırakıp çıkar. İşim biran evvel bitse de yuvama dönsen diye düşünür. İlahî memur tayin edilecek olanların bu durumu, onların iddialarından önceki zamanla ilgilidir. O zaman onlar, ibadet ve tefekkür ile meşgul olurlar. Yoksa iddialarından sonra hayatları tepeden tırnağa cihat hükmünde olur ve onların her anı, bâtıla karşı koymak ve batmakta olan insanoğlunu kurtarmaya çalışmakla geçer. Vadedilen Mesih'in^{AS} kalbinde Allah sevgisi kalbini öylesine kaplamıştı ki Allah karşısında diğer her şey bir hiç idi. Peygamber Efendimiz^{SAV}

أَلْحَبُّ فِي اللَّهِ وَالْوَالْبُعْضُ فِي اللَّهِ

“gerçek müminin her sevgisi ve öfkesi Allah içindir, yani Allah'ın öfkesine tabidir” buyurmuştur. Vadedilen Mesih^{AS} bunun mükemmel bir örneği idi. Nitekim o, Farsça bir şiirinde Allah sevgisinin gerçek ölçüsünü şöyle açıklar:

هر چه غیر خدا بخاطر تست آں بت تست اے بائیاں ست
پرحد رباش زیں بتان نہاں دامن دل زدست شان برہاں

Yani,

“(Ey imanda tembel olan kimse) Allah dışında kalbinde ne varsa o, kalbindeki bir puttur, sen bu gizli putlara karşı uyanık ol ve onların kalbini yağmalamasından kendini koru.”

Ne harikulâde bir olay! Vadedilen Mesih^{AS}, Allah uğruna dünyadan vazgeçiyor. Allah da maddî ve manevî nimetlerini onun üzerine yağdırmaya başlıyor. Gerçekten Allah her iki dünyanın iyi şeylerini onun ayaklarına sermişti, fakat onun nazarında İlahi Sevgiden ve O'na yakınlıktan başka her şey bir hiçti. Farsça yazdığı şiirlerinden birinde Allah'a şöyle yakarır:

“Ey ruhumu, kalbimi ve her parçamı uğruna kurban ettiğim! Rahmetin ve lütfun ile, İlahi irfanın kapılarını aç bana. Akıl ve zekası ile seni tanımaya çalışan filozof, akıl ve zekanın çok uzağındadır ve Senin mukaddes dergahından habersizdir. Kim Seni tanımayı başarmışsa bu ancak Senin sonsuz lütfun sayesinde olmuştur. Gerçekten Senin muhteşem çehrenin âşıklarına her iki dünyanın nimetlerini ancak Sen bahşedersin. Fakat kulların ve âşıklarının nazarında bu iki dünya, Senin muhteşem çehren yanında bir hiç gibidir.”

Bu şiirlere bir dikkat edin! Vadedilen Mesih^{AS}, “ey benim efendim! Sen şüphesiz bana iki cihan nimetlerini verdin; ancak benim Senden istediğim sadece Sensin, ben bu dünya nimetlerini ne yapayım,” diyor. Bu söz, Hz. Musa'ya^{AS} peygamberlik verildiğinde Firavun gibi zalim padişaha karşı üstünlük verdi, bir milletin liderliğini ona bağışladı. Ancak onun yalvarışı şöyleydi:

رَبِّ ارْنِي أَنْظُرَ إِلَيْكَ

Yani, Ey Allah'ım! Senin ihsanların karşısında boynum eğiktir. Ancak bana Kendi çehreni de göster.

Peygamber Efendimizin^{SAV} bir gölgesi olarak Vadedilen Mesih de aynı durumdaydı. Nitekim o Farsça bir şiirinde Allah'a şöyle hitap eder:

Yani, “Her iki dünyada da benim aşkımlın Gayesi Sen'sin ve Senden isteğim ancak Kendinsin.”

Benzersiz manevi ve zahiri güzelliklerinden dolayı Vadedilen Mesih^{AS} Kur'an-ı Kerim'i çok severdi. Ancak, aslında Kur'an sevgisinin altında yatmakta olan da Allah sevgisiydi. Nitekim o şöyle der:

Yani, Kur'an'ın güzellikleri besbellidir. Ancak ona olan sevgimin temelinde Allah sevgisi vardır. Çünkü o, O'nun tarafından indirilen mukaddes bir kitaptır. Kalbim onu öpmek ve etrafında tavaf yapmak için can atmaktadır.

Bir keresinde adamın biri bana şunları anlattı: Vadedilen Mesih^{AS}, tahtırevan ile Kadiyandan Batala'ya doğru gidiyordu. Bu, aşağı yukarı be saat sürecek bir yolculuk idi. O, Kadiyan'dan çıkar çıkmaz Kur'an-ı Kerim'i açtı ve Fatıha Suresini okumaya baladı. Be saat boyunca o, sanki geniş bir denize dalmıasına bu sureye daldı. Sanki onun derinliğine inip, ezeli sevgilisinin sevgi ve rahmet incilerini aramaktaydı.

Bu dünyadan göçme zamanı geldiğinde, yaklaşan ölümü ile ilgili vahiyleri sık sık alıyordu. Fakat Allah'a karşı kusursuz bir akı ve ölümden sonrasına, sanki bunu gözleri ile görmüş gibi kuvvetli bir inancı olduğundan tekrar tekrar gelen bu vahiylerle rağmen, hiçbir değişiklik olmamış gibi, sknetle ve büyük bir evkle din hizmetine devam etti. Gerçekten yakında sevgilisine kavuacağını anlayınca çalışmalarını daha da arttırdı. Mademki O'na gidiyordu, O'nun kutsal ayaklarına sermek için mümkün olduğu kadar çok iek toplamalıydı.

Onun bu durumu Hz. Resulllah'ın^{SAV} durumuna tabi idi. O da vefatı yaklaştığında şöyle buyurmaktaydı:

اللّٰهُمَّ الرَّفِيقَ الْاَعْلٰى - اللّٰهُمَّ الرَّفِيقَ الْاَعْلٰى

Yani, Ey Allah'ım! Şimdi ben Senin huzuruna gelmekteyim ve Sana en yakın olmayı arzu ediyorum.

Allah da Vadedilen Mesih'in^{AS} bu sevgisine değer verdi. ylesine değer verdi ki bu ancak O'nun sınırsız rahmeti ve benzersiz iltifatının anına yakıır. Nitekim Allah, Vadedilen Mesih'e hitaben şöyle buyurdu:

اَنْتَ مَعِيَ بِمَنْزِلَةِ تَوْحِيدِيْ وَ تَفَرِّدِيْ - اَنْتَ مَعِيَ بِمَنْزِلَةِ وَاٰدِيْ

اِنِّيْ مَعَكَ يَا اَبْنَ رَسُوْلِ اللّٰهِ

Yani, bu çağda benim tevhit sancağımı sen taıymaktasın ve tevhidin kaybolmuş metanını yeniden dünyada kkletirmektesin. Bundan dolayı ey Muhammedi Mesih, sen bana benim tevhidim ve birliğim gibi azizsin. Hristiyanlar yalan ve iftira ile Mesihlerine Allah'ın oğlu diyorlar. Bundan dolayı Ben, onurum gereği seni

birisinin evladını sevdiği gibi seviyorum. Bununla Ben dünyaya göstermek istiyorum ki Muhammed Resulullah'ın^{SAV} öğrencileri etfalullah seviyesine nail olabilir. Çünkü sen, Benim habibim Muhammed'in^{SAV} dinine gece gündüz hizmet etmekle meşgulsün ve onun sevgisinde kendini kaybetmişsin. Bundan dolayı Ben sana onun manevi oğlu olduğundan dolayı sonsuz sevgimi ve daimi beraberliğimi ödül olarak bağışlıyorum.

Vadedilen Mesih^{AS} da Allah'ın bu sevgisi ve bağışladığı bu beraberliğe sonsuz güveniyordu. Nitekim 1904-1905 senelerinde kendisine muhalif olan Mevlevi Kerem Din'in davasında, Hindu hakimnin niyetinin bozuk olduğu anlaşıldı. O, Vadedilen Mesih'in tutuklanması için çaba sarfediyordu. Vadedilen Mesih^{AS} o günlerde, hasta olduğu için uzanmış vaziyetteydi. Bunu öğrendiğinde coşku ile doğrulup büyük bir celal içinde şöyle buyurdu:

“O, Allah'ın aslanına elini bir uzatsın bakalım!”

Nitekim o, Urduca bir şiirinde şöyle der:

*Allah'a ait olana meydan okumak iyi
değildir. Ey zayıf ve güçsüz kimse! Aslanlara
elini uzatma.*

O aynı şiirinin devamında şöyle der:
Başımdan tırnağıma kadar O Yar bende gizlenmektedir. Ey benim kötülüğümü isteyen kimse! Bana saldırmadan önce aklını başına topla.

Ben Vadedilen Mesih'in^{AS} Allah için benzersiz sevgisinin ve bununla beraber Allah'ın Vadedilen Mesih için olan sevgisinin ufak bir örneğini size sunmaktayım. Şimdi bu tohumu kalbinizde ekip onu Allah sevgisi suyuyla sulamak sizin işinizdir. Kur'an-ı Kerim'in şu buyruğunu hiç unutmayın:

وَالَّذِينَ آمَنُوا أَشَدُّ حُبًّا لِلَّهِ

Yani, müminlerin kalbinde Allah sevgisi, diğer bütün sevgilerden üstte olmalı.

Bir diğer yerde, Vadedilen Mesih^{AS}, İlahi aşkın kutsal şarabı ile sarhoş, sanki Allah ile konuşur gibi İlahi aşktan şöyle söz ediyor:

“Gördüğüm mucizeleri saymakla bitiremem. (Dünya bunları görmedi. Yüce Rabbim!) Ben Seni tanıyorum. Benim İlahım yalnız Sen'sin. İsmim anıldığında ruhum sevinç içinde kalıyor; Tıpkı annesini gören küçük bir çocuğun sevinci gibi. Fakat halkın çoğu beni ne tanıyor, ne de kabul ediyor.”

Diğer bir yerde Allah'ı tanık göstererek şöyle diyor:

“Bak, ruhum tam bir tevekkül Sana doğru uçuyor; Tıpkı yuvasına uçan bir kuş gibi.”

“Şimdi Senin kudretinin büyük alametlerini arzuluyorum. Kendim için değil, bu halkın Seni tanınması ve Senin pak yolunu kabul etmesi için.”

“Hakikatül Mehdi” adlı eserinde Farsça şiirlerinden birinde şöyle diyor:

Yani,

Ey Kadir olup yeryüzünü ve gökyüzünü yaratan; Ey kullarına sonsuz rahmet eden ve onların hidayetini son derece isteyen Allah'ım! Sen İnsanların kalplerini derinliğine görmektesin. Yeryüzü ve gökyüzündeki hiçbir şey Senden gizli değildir. Eğer Sen benim içimin fesat, fitne ve şer pisliliği ile dolu olduğunu görüyorsan; eğer Sen benim kötü fitratlı ve kötü karakterli olduğumu düşünüyorsan, ben Senin Cabbar ismini vesile kılarak diyorum ki böyle birisini paramparça et ve muhaliflerimin gönüllerini serinlet. Benim evime ve duvarlarına azap ateşi yağdır. Bana düşman ol ve işlerimi mahvet. Ancak eğer Sen, benim sadece Senin ve

Senin kulun olduğumu biliyorsan; eğer benim alnımın sadece Senin huzurunda secde ettiğini görüyorsan; eğer Sen şu ana kadar dünyanın gözünden gizlenmiş olan kalbimde ki Sana olan sonsuz sevgimi görüyorsan o zaman ey benim sevgili Rabbim! Bana sevgi mucizesini göster ve benim aşkımin gizli sırrını insanlara ayan et. Ey her arayış içinde olana bizzat yürüyüp gelen ve Senin sevginde yanmakta olan kimsenin kalbindeki ateşi bilen Allah'ım! Ben, Sana olan sevgimin fidanının yüzü suyu hürmetine arz ediyorum ki kalbimin derinliğinde ektiklerimden dolayı benim beraatım için ortaya çık. Benim sığınağım, benim dayanağım ve beni koruyan kale ancak Sensin. Kendi elinle kalbimde yaktığın sevgi ateşinden dolayı benim kalbimde ve beynimde Senden başka her düşünce yanıp kül olmuştur. Sen, bu ateş vesilesiyle gizli olan çehreni dünyaya ayan et ve benim karanlık gecemi nurlu gündüze çevir.

Bu ilginç beyitlerde Vadedilen Mesih (as) Allah'a olan sonsuz sevgisini dile getirmektedir. Bu sevgi öylesine ayan beyandır ki onun hakkında bir yorum yapmamıza gerek yoktur. Ancak ben bu beyitlerdeki Allah'a ve O'nun desteğine olan kamil güvene dikkatinizi çekmek istiyorum. Bu beyitler, bilindiği gibi bundan 60 sene önce 1899 yılında kaleme alınmıştı. Bu zamanı gören binlerce kişi halen hayatta olmalı ve bir milletin hayatında bu kadar zaman bir şey değildir. Ancak bu kadar az bir zaman içinde Allah-u Teala Vadedilen Mesih'in bu tevekkülünü ve güvenini boşa çıkarmadı ve binlerce muhalefete rağmen onun cemaatini ilerletip destekledi, her tarafa yaydı, yükseltti. Calsa Salanalarımız bunun ufak bir örneğidir. Bu calsaya katılanların sayısı bir zamanlar 200-300'den ibaretti. Şimdi ise Allah'ın lütfu ile 70-80

binden az değildir. Üstelik calsaya katılanlar cemaatin bütün üyeleri değil temsilcileridir. Ahmediyetin eliyle İslam sancağı dünyanın birçok ülkesinde dalgalanmaktadır. Asya, Afrika, Avrupa ve Amerika kıtaları buna dahildir. Bundan önce Peygamber Efendimize küfredenler bugün Muhamedî Mesih'in saflarına katılıp ona salavat göndermektedirler.

Allah sevgisi ile ilgili Vadedilen Mesih'in duyguları kendi zatıyla sınırlı değildir. Tersine o, bu aşk ateşinin diğer kalplerde de alevlenmesini istiyordu. Nitekim o Keşti-yi Nuh isimli meşhur kitabında şöyle der:

“Her şeye gücü yeter bir Rabbi olduğunu şimdiye kadar bilmeyen insan gerçekten ne kadar şanssızdır. Bizim behiştimiz (cennetimiz) bizim Allah'ımızdır. Bizim üstün zevklerimiz bizim Allah'ımızdadır, çünkü biz O'nu gördük ve her çeşit güzellikleri O'nda bulduk. Bu hazine hayat pahasına da olsa elde edilmeye, bu inci bütün varlığımız pahasına da olsa satın alınmaya değerdir. Ey bunlardan mahrum olanlar, susuzluğunuzu giderecek olan bu pınara koşunuz. Bu hayat verecek bir pınardır ki sizi kurtaracaktır. Ben ne yapayım ve bu müjdeyi nasıl zihnimize yerleştireyim, insanlar duysunlar diye hangi davulla, işte Rabbiniz budur diye sokaklarda ilan edeyim? Ve hangi ilaçla insanları tedavi edeyim ki duymak için kulakları açılınsın?”

Arkadaşlar! Bu kelimelere bir dikkat edip bu sevgi ve çırpınısın derinliğine inmeye çalışın. Bu kelimelerin dibinde gizli olana inin. Siz kesinlikle tam tahminde bulunamazsınız. Ancak gücünüz nispetince her ne kadarını yaparsanız onun neticesinde kesinlikle maneviyatınız hasbelkader ve olağanüstü yükselecek ve nurlanacaktır.

V. HALİFETÜ'L-MESİH HAZRETLERİ'NİN 2012 AMERİKA TURU

Kişisel günlük - Abid Khan Bey

Çeviren: Talmeez Ahmad

Amerika Turu Hakkında Bilgi Edinme

2012'nin başlarından beri Huzur'un 2012 Amerika ve Kanada Calsa Salana etkinliklerine katılacağına dair haberler duyuyordum. Huzur'un^{ABA} ziyaretine dair medya planları hakkında her iki ülkedeki Cemaat üyeleriyle düzenli olarak iletişim halindeydim. Güne geçtikçe onların Halife'yi ağırlama konusundaki beklentilerinin ve heyecanlarının arttığını hissedebiliyordum. Ayrıca, Amerika'deki birçok aile üyem de Huzur'un^{ABA} inşallah yakında yanlarında olacağı için mutluluklarını dile getiriyorlardı. Ben kalbimde, bu turun çok tarihi bir olay olacağını düşünüyordum. Tura sadece birkaç gün kaldığında, Huzur bana uzaktayken üzümlüp üzülmeyeceğimi sordu. Ben

de Huzur'un henüz gitmediğini ama şimdiden üzgün ve onu özlemeye başladığımı söyledim. O sırada Huzur yüzünde parlak bir gülümsemeyle, benim de tura onunla birlikte gitmeye hazırlanmam gerektiğini söyledi.

O birkaç saniye boyunca kalbimde hissettiklerimi asla unutmayacağım; kalbim belki sağlıklı olmayacak kadar hızlı ve güçlü atıyordu ve gözyaşlarımı tutmak için kendimi zorladım. Bu sözleri herhangi birinden duymak bile beni çok mutlu ederd, ama onları sevgili Halifemizden duymak, kalbimi tarif edilemez bir mutlulukla doldurdu. Allah'a bu fırsat için ne kadar şükretsem de yetmeyecekti.

Londra'dan ayrılış

Bu yolculuk için bana 16 Haziran 2012'de yola çıkacağımızı ve sabah 8'de Fazl camisinde hazır olmam gerektiğini söylediler. Çok endişeliydim; Allah korusun, uyanamazsam ve geç kalırsam diye korkuyordum. Zamanında uyanmak için iPhone'uma ondan fazla alarm kurdum, ayrıca Amerika'da ailesini ziyarete giden eşimden de beni uyandırmak için aramasını istedim. Bu endişe yüzünden gece boyunca doğru düzgün uyuyamadım; zamanında uyanamama korkusu, neredeyse tüm gece uykusuz kalmama sebep oldu!

Neyse ki, erkenden uyandım ve vaktinde hazırlandım. Önce valizimi Camii'ye götürüp bıraktım, ardından bir aylığına ayrılmadan önce evimi kilitlemek için kısaca eve geri döndüm. Evden çıkarken Allah'a dua ettim; bu fırsat için şükrettim ve tur sırasında sevgili Halifemizi üzecek bir şey yapmamam için dua ettim. Ayrıca, Huzur-i Enver'e ve onun kafilesine asla kötü bir yansıma getirmeyecek şekilde davranmayı nasip etmesi için Allah'a dua ettim.

Tüm katile üyeleri, Huzur ve Hazret Begüm Sahibe hariç, erkenden havalimanına doğru yola çıktılar. İlk güvenlik kontrol noktasından geçmeye çalışırken, hem ben hem de Mahmood Khan Bey (Güvenlik) işaretlendik ve ayrı bir kontuarına gitmemiz istendi.

Bu durumla ilgilenirken, Huzur ve Hazret Begüm Sahibe'nin geldiğini ve Gidiş bölgesinden geçtiklerini gördüm. O an içim bir an için sıkıştı ve içten içe panikledim. Kalbim, güvenlikteki bu gecikme nedeniyle uçağı kaçırabileceğimiz korkusuyla hızla çarpmaya başladı. Neyse ki, yaklaşık on dakika sonra her şeyin yolunda olduğu ve geçiş yapabileceğimiz söylendi. Gidiş alanına girdiğimizde, Huzur'un bir bankta

oturmuş beklediğini gördüm. Huzur'un tüm katile'yi bekleyip öne geçmek yerine bizimle kalmayı tercih etmesi, içimde ona karşı tarifsiz bir sevgi uyandırdı. Turun çok ilerleyen bir zamanında, bu olayı Mahmood Khan Bey'e şakayla hatırlattım ve kalbimde turun daha başlamadan bittiğinden korktuğumu söyledim! İkimiz de bu konuda bolca güldük, o da o sırada biraz endişelendiğini itiraf etti.

Uçağı doğru ilerlemeye başladık. Önce bir tren, ardından bir otobüs kullanmamız gerekti. British Airways'ın o gün bize her türlü ulaşım aracını denetmek istediğı anlaşılıyordu! Otobüse binmeden hemen önce, beş-altı kişi daha durduruldu ve ekstra bir güvenlik kontrolüne tabi tutuldu. Son birkaç yıl içinde Amerika'ya birkaç kez seyahat etmişim, bu yüzden böyle güvenlik kontrollerine oldukça alışkındım. Ancak sanırım diğer bazı kişiler için bu, yeni bir deneyimdi. Nihayet son güvenlik kontrolünden geçmeyi başardıktan sonra otobüse doğru yürüdüm. Otobüse bindiğimde Huzur^{ABA} bana gülümseyerek neler sorduklarını sordu. Ben de cevap verdim: "Pek bir şey sormadılar ama beni oldukça detaylı aradılar!". Heathrow'da bazılarımızın karşılaştığı yoğun güvenlik kontrolleri nedeniyle, Amerika Birleşik Devletleri'ne vardığımızda da ekstra bir güvenlik süreciyle karşılaşacağımıza neredeyse emindim. Ancak bu konuda daha fazla yanılmış olamazdım.

Chicago'ya Varış

Chicago O'Hare Uluslararası Havalimanı'na vardığımızda, uçaktan iner inmez sadece birkaç metre mesafedeki özel bir odaya yönlendirildik. Orada, Huzur-i Enver'i Ameer Sahip ve diğer Amerika Cemaat yetkilileri karşıladı. Hazret Begüm Sahibe ise bazı Lajna üyeleriyle birlikte oturdu. Yaklaşık on beş dakika kadar orada kaldık

ve ardından her şeyin yolunda olduğu, serbestçe devam edebileceğimiz söylendi.

Amerika'nın Huzur'a gösterdiği saygı ve hürmet gerçekten çok etkileyiciydi – adeta tüm düzenlemeleri bizzat Allah'ın yaptığı hissini uyandırıyor. Daha önceki tecrübelerimde, ABD Göçmenlik Memurlarının bazen biraz kaba ve şüpheli olabildiğini görmüştüm. Ancak Allah'ın Halifesi ile özel bir ilişkisi vardır ve O, her zaman Hilafet'in saygınlığını ve onurunu muhafaza eder, Elhamdülillah. Chicagoda iki gün geçirdik. İlk fark ettiğim şey,

mesafelerin ne kadar büyük olduğuydu. Sadece namaz için camiye gitmek bile oldukça zaman alıyordu ve birkaç gün sonra Huzur'un kafesi Ohio'ya geçtiğinde de durum aynıydı.

Sadık Camii Ziyareti

17 Haziran 2012'de Huzur, Chicagodaki Sadık Camii'ni ziyaret etti. Bu cami tarihi bir öneme sahipti çünkü Hazret Mufti Muhammed Sadık Bey'in Amerika'ya gelişinden kısa bir süre sonra Cemaat Amerika tarafından satın alınan ilk bina burasıydı. Hatta 1950'ye kadar Amerika

Cemaatinin merkezi olarak hizmet vermişti. Huzur camiye vardığında, çoğu Afro-Amerikalı olan yüzlerce Ahmedî tarafından karşılandı. Ahmedî Müslümanlar, Huzur'u görmekten son derece duygulanmış ve sevinçliydi – birçoğu gözyaşlarına boğulmuştu, bazıları güçlü ve coşkulu sloganlar atıyor, diğerleri ise Nazmler söylüyordu. Bu manzara turun birçok yerinde tekrar tekrar yaşandı. Huzur nereye gitse, Maşallah yüzlerce, bazen binlerce

Ahmedî onu karşılamak için oradaydı. Yüzlerine bakmak bile, bu sevginin ne kadar saf ve yalnızca Allah tarafından insanların kalplerine yerleştirilebileceğini açıkça gösteriyordu. Bu tür karşılımlara şahit olmak ve izlemek gerçekten iman güçlendiren bir tecrübeydi. Huzur-i Enver, Sadık Camii'ni gezerken, çıkış sırasında duvarda asılı, yıllar önce çekilmiş çerçeveli portre fotoğraflarını fark etti. Fotoğraflardaki kişilerin kim olduğunu

Huzur, Chicago'daki Sadık Camii ziyaret ediyor

Huzur, Dayton Cemaat'i düzenlenen bir çay resepsiyonunda

Columbu'ya Varış

sorduğunda, kendisine bunların onlarca yıl önce Ahmedîye'ye katılan ilk mühtediler olduğu söylendi. Bunun üzerine Huzur-i Enver hemen Cemaat'e talimat vererek, bu ilk Ahmedîlerin soylarını araştırmalarını ve onları yeniden Ahmedîye'ye kazandırmak için çaba göstermelerini istedi.

Zion Ziyareti ve Lake Michigan'dan Geçiş

Sadık Camii'nden ayrıldıktan sonra, İllinois eyaletindeki Zion kasabasına doğru yol aldık. Zion, tüm Ahmedî Müslümanların

iyi bildiği bir yerdir, çünkü burası sahte peygamber John Alexander Dowie'nin yaşadığı kasabadır. Yolculuğumuz sırasında Chicago şehir merkezinden geçerek, Michigan Gölü'nün yanından ilerledik. Durup vakit geçirmedik; sadece arabadan bakarak bile gölün gerçekten ne kadar güzel olduğunu görmek mümkündü.

Oradan geçerken kendi kendime düşündüm: Çoğu insan böyle güzel ve manzaralı bir yerde durup keyfini çıkarmayı tercih ederdi. Ancak Huzur, kendi zevk veya keyfini düşünmekten ziyade, bir sonraki durakta

kendisini bekleyen Ahmedi Müslümanlara ulaşmak için acele ediyordu. Bu, Ahmedi Müslümanlar olarak Hilafet nizamına sahip olmanın ne kadar büyük bir nimet olduğunu bir kez daha hatırlattı. Hilafet Nizamı gerçekten fedakârlık doludur; Halifemiz, yalnızca cemaatinin refahı ve ilerlemesini arzulamaktadır. Zion, nüfusu 30.000'den az olan küçük bir kasaba. Kasabayı hüznü ve kasvetli buldum. Ancak bu duruma bir istisna vardı: Ahmediye Cemaati'nin satın aldığı bir bina. Huzur'un kaflesi buraya ulaştığında, yüzlerce Ahmedi – çoğunluğu Afrikalı-Amerikalı – onu karşılamak için hazır bulunuyordu.

Huzur^{ABA} araçtan indiğinde, sevinç sloganları yükseldi ve nazmlar okundu. Bunu gördüğümde aklıma ilk gelen şey, bir zamanlar Vadedilen Mesih'i^{AS} lanetleyen John Alexander Dowie'nin bulunduğu bu kasabada, bugün yüzlerce insanın onun Halifesini sevgiyle karşılamasıydı. Dowie çoktan unutulmuştu, ancak Vadedilen Mesih'e olan sevgi, bu bölgenin insanların kalplerine yerleşmişti. Bu durum, Allah'ın Vadedilen Mesih'e bahsettiği Yardım ve Destegin bir başka göstergesiydi.

Huzur, sonraki birkaç saat boyunca yerel Ahmedi Müslümanlarla birebir görüştü. Her biri sıcakta uzun süre sabırla bekledi, çünkü tek istekleri Halife'yle bir araya gelmekti. Görüşmeden çıkanların yüzleri ya büyük bir gülümsemeyle parlıyordu ya da duygusal bir şekilde gözyaşlarına boğuluyordu. Bu manzarayı önümüzdeki ay boyunca tekrar tekrar görme fırsatım olacaktı. Görüşmelerin ardından Huzur'a arabayla kasabanın turu yaptırıldı. Dowie'nin gömülü olduğu mezarlığa ve yaşadığı binaya gittik. Dowie'yi düşündüğümde, onun kötülüklerinin, dünya için Vadedilen Mesih'in hakikatini açıkça ortaya koyan bir delil haline gelmesinden dolayı bir memnuniyet duydum. Dowie'nin

hakaretleri, Allah'ın Vadedilen Mesih'in lehine harekete geçmesine yol açtı ve bu da Amerikan gazetelerinde "Great is Mirza Ghulam Ahmad the Messiah" yani Mesih Mirza Gulam Ahmed büyüktür, manşetleriyle sonuçlandı. Vadedilen Mesih'in vefatından bir asırdan fazla zaman geçmiş olmasına rağmen, Zion'da Hilafete duyulan sevgiyi görmek, bir kez daha "Great is Mirza Ghulam Ahmad the Messiah" sözünün doğruluğunu ispat ediyordu. Elhamdülillah.

Öğleden sonra geç saatte eve döndük, bu yüzden öğle yemeği saat 16.00'dan sonra yendi. Uzun yıllardır Chicago'nun ünlü "deep-dish pizza"sını duymuştum ve öğle yemeği için oturduğumuzda ev sahiplerimizin bu ünlü pizzayı sipariş ettiklerini gördüm, çok naziklerdi. Bir dilim aldım ve dilim çok büyük, kalındı; karnımı tamamen doyurmaya yetti. Ayrıca çok lezzetliydi Maşallah. Artık ben de Chicago'nun ünlü pizzasından bir dilim denediğimi söyleyebilirdim!

Chicago'dan Ayrılış ve Dayton Camii Ziyareti

18 Haziran 2012'de Huzur'un kaflesi Chicago'dan ayrılarak Ohio'ya doğru yola çıktı. Bu gün oldukça uzun ve yorucu bir gün oldu. O gün, Londra'dan gelen bizler Amerikan şehirleri arasındaki büyük mesafeler hakkında bir fikir edinme fırsatı bulduk. Yaklaşık 400 km süren bir yolculuğun ardından akşam 20.15'te Dayton'a vardık ve Amerika Cemaatinin inşa ettiği en eski cami olan Fazl-i-Umar Camii'ni ziyaret ettik. Bu cami 1964 yılında açılmış olup, yakın çevrede yaşayan birçok samimi ve fedakâr Afrikalı-Amerikalı Ahmedi'nin tarihi ile zenginleşmiştir. Camiye vardığımızda bir kez daha yüzlerce Ahmedi'nin Huzur'u karşılamak için toplandığını gördük. Atılan naareler son derece yüksek ve coşkuluydu.

Etrafıma baktığımda birçok insanın gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü gördüm. Cami yakın zamanda yenilenmiş ve genişletilmişti, bu yüzden Huzur yapılan değişiklikleri inceledi. Gece geç saat olmasına ve Huzur'un tüm gün ya çalışmış ya da seyahat etmiş olmasına rağmen, hiçbir yorgunluk belirtisi göstermedi. Bu turdaki asıl amacının Ahmedî Müslümanlarla buluşmak, onlara yardım etmek ve onlara sevgi göstermek olduğu benim için iyice netleşiyordu. Halifemiz orada yalnızca vermek için bulunuyordu.

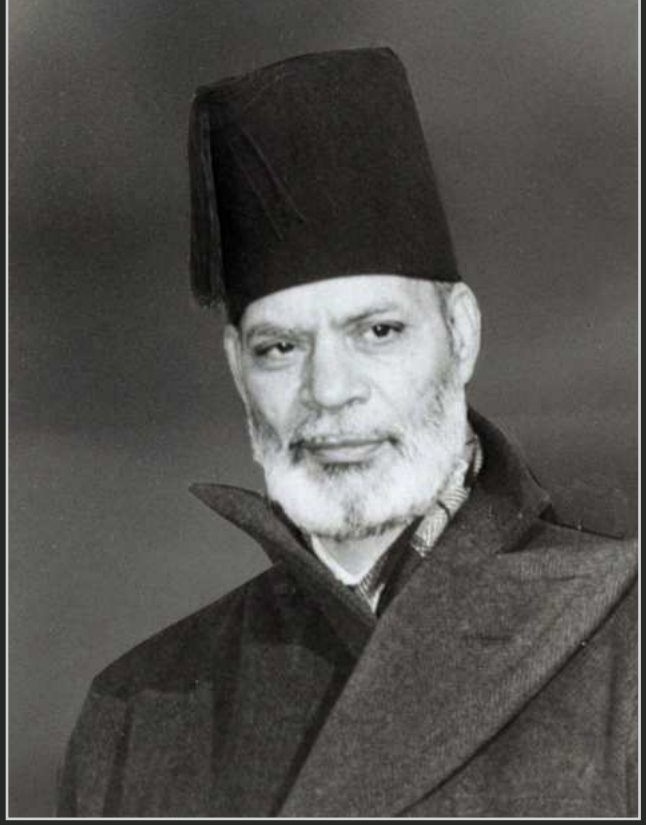
Gece geç bir saat olmasına ve nihai varış noktamıza ulaşmak için hala birkaç saatlik bir yolculuk yapmamız gerekmesine rağmen, Huzur, namaz vakti olan saat 21.15'e kadar bekleyerek namazı Dayton'daki yerel cemaatle birlikte kılmayı tercih etti. Namazı son durağımızda kılmayı seçmedi. Dayton Cemaat'i, küçük bir çay resepsiyonu düzenlemişti ve odaya baktığımda ve bazı yerel üyelerle konuştuğumda onların kalplerindeki mutluluğu ve coşkuyu hissedebiliyordum. Gerçekten, Halife'nin birkaç dakikalık varlığı bile yerel Ahmedî Müslümanların kalplerini ve zihinlerini arındırıyor, manevi bir huzur sağlıyor gibiydi.

Akşam ve yatsı namazları tamamlandıktan sonra bile Huzur hemen ayrıldı. Yerel cemaatle fotoğraf çekti ve orada bulunan çocuklara çikolata dağıttı. Londra'dan gelen kafilenin en genç üyesi olmama rağmen o saatlerde artık biraz yorgunluk hissetmeye başlamıştım. Bu itirafı bir nebze utançla yapıyorum çünkü Huzur'a baktığımda, yorgun olup olmadığını bilemiyorum ama bir an bile bunu hissettirdiğini görmedim. Onun sabrı ve cömertliği, yıllardır hayran olduğum bir şeydi, ancak bu turda bunu çok daha derin bir düzeyde görüyordum.

Columbus'a Varış

Saat 21.45 ya da 22.00 civarında Dayton'dan ayrıldık ve yerel Cemaat bize Columbus, Ohio'daki nihai varış noktamıza bir buçuk saat içinde ulaşacağımızı söyledi. Ancak gerçekte yolculuk daha uzun sürdü ve ancak gece yarısı varabildik. Sonunda vardığımızda, Kafile üyelerine şöyle bir baktım ve sadece benim değil, diğer tüm üyelerin de yorgun ve aç olduğunu görebiliyordum. Özellikle gruptaki yaşça büyük üyeler için içim acıdı. En çok da sevgili Huzur'u düşündüm. Çünkü o, tüm gün boyunca ya çalışmış ya da seyahat etmişti ve şimdi ancak yemek yiyip kısa bir süre dinlendikten sonra Teheccüd namazı için kalkacak, Cemaat için dua edecekti. Huzur'un, Vadedilen Mesih'in Cemaatine hizmet etmek için hayatını nasıl adadığını düşündükçe duygulanmadan edemedim. Allah'tan, Huzur'a güç vermesini diledim; çünkü ona yüklenen bu ağır sorumluluk ancak Allah'ın özel yardımı ile kaldırılabilir diye düşündüm.

Yemeğimizi bitirdiğimizde saat 12.45'ti ve sabah namazına sadece birkaç saat kalmıştı. Huzur, Dr. Ahmad Salam Bey'in evinde kalıyordu ve yemek sonrası ben hemen garajda yatmayı düşünüyordum. Ancak, yakındaki bir evde kalacağım söylendi. Kafileden birkaç kişi daha orada kalacaktı. Bunlardan biri endişeyle bana, "Her şey çok uzak, ya kalacağımız yer bir saat mesafedeyse!" dedi. "Oraya varana kadar sabah namazı için hazırlanmak zorunda kalırız!" diye ekledi. Bu endişeyi açıkçası ben de paylaştım! Ancak, Elhamdülillah, kalacağımız yer yalnızca on dakika mesafedeydi. Oraya varır varmaz hemen odalarımıza geçtik. Kendi adıma konuşabilirim; başımı yastığa koyar koymaz, birkaç dakika içinde derin bir uykuya daldım!

Vadedilen Mesih'in^{AS} sahabelerinden Hazret Sir Çodri Muhammed Zafrulla Han'ın hayatı

Yazar: Abdul Noor Khwaja

Bu yazı dizisinin ilk basamağında, Vadedilen Mesih'in^{AS} sahabelerinden Hazret Sir Çodri Muhammed Zafrulla Han'ın^{RA} hayatından bazı olaylar anlatılmaktadır. Anlatılanlar Maulana Atta-ul Mujeeb Raşid sb. tarafından yazılan "Muhammad Zafrullah Han Who Lived Islam in the West" adlı kitabından alınmıştır.

Sadelik ve Hoşnutluk

Çodri Sahib'in hayatında sadelik, resmiyetten uzak olmak ve kanaatkârlık ön plandaydı. Kıyafetleri çok şık, temiz ve mütevazi olurdu. Kıyafetlerine özen gösterir ve uzun süre şık görünmelerini sağlardı. Takım elbisesinin ne kadar eski olduğunu bize söylemekten asla utanmazdı. Aksine, o takım elbiseyi

ya da çorabı filanca yılda filanca mağazadan filanca fiyata aldığını hevesle ve kendinden emin bir şekilde söylerdi. Bir keresinde bana giydiği gömleği yıllar önce New York'ta yol üzerindeki bir dükkandan bir dolara satın aldığını söylediğini hatırlıyorum. Kısacası, Çodri Sahib'in kıyafetlerinin uzun süre dayanmasını sağladığı

çevrede iyi bilinirdi. Bir bayram günü, Çodri Sahib bu mütevazı kişiye yün bir atkı hediye etti. Atkının eski olmadığını ve sadece bir kez Birleşmiş Milletler Genel Kurulu oturumuna başkanlık ettiği gün taktığını özellikle belirtmişti. Bu unutulmaz hediyeyi çok minnettar bir şekilde aldım.

En Sevdiği Konu

Konuşma tarzı harikaydı; Cemaat toplantıları sırasında çok etkili ve bilgilendirici olurdu. Görüşleri isabetli, duruma uygun ve sağlam olurdu. Sıklıkla hakkında konuştuğunu duyduğum bir konu da Allah'a şükretmektir. Terbiye derslerinde bu konuyu vurgular, sık sık Kur'an ayetinden alıntılar yapardı:

لَبَّيْكَ شَكَرُكُمْ لَا يَزِيدُكُمْ

“Şükrederseniz, sizi mutlaka (daha da) çoğaltacağım;...’ (İbrahim, 14:8) Sohbeti sırasında da bu şükür konusunu etkileyici ve ilham verici bir şekilde tekrar tekrar konuşurdu. Özel toplantılarda her zaman Allah'ın nimetlerine karşı duyduğu minnettarlığı şefkatli ve dokunaklı bir şekilde dile getirdiğini ve minnettarlıktan gözlerinden yaşlar boşandığını bizzat gözlemlerdim. Şükretmenin onun en sevdiği konu olduğunu söyleyebilirim. Bu nedenle otobiyografisine kişiliğine uygun olarak

تحديث نعمت

(‘İlahi Lütufların Hatırlanması’) adını vermiştir. Kitabın en belirgin özelliği, hayat hikâyelerini anlatırken

kendisine iyilik yapan ve dua eden herkesten bahsetmeyi ve onlara teşekkür etmeyi asla unutmamasıdır. Allah'a şükretmenin yanı sıra, O'nun kulları için de aynı şeyi ifade etmek bu minnettar adamın ayrılmaz bir parçasıydı.

Dualar ve Namazlar

Çodri Sahib son derece adanmış olarak kendini duaya vermişti. Dualar ve ibadet onun varlığının önemli bir parçasıydı. Namaz kılmak için çok gayretli bir çaba sarf ederdi. Namazlarını tam ve belirlenmiş vakitlerde kıldığından emin olmak için çok dikkatliydi. Ne zaman Hollanda'dan Londra'ya gelse, mutlaka namaz vakitlerini sorardı. Namazlarını özenle, erdemle, dikkatle ve her zaman belirlenen en erken vakitte kılardı. Namaz sırasında, konuyu net bir şekilde anladığını gösteren ve uygun bir şekilde duraklayan bir kişi tarafından kıldırılmasını severdi. Camiye vardktan sonra zamanını Allah'a hamd ederek ve O'nu anarak geçirirdi. Dikkatle dinler ve kendisinden dua talep edenlerin isimlerini ve ihtiyaçlarını hafızasına kaydedirdi. Bir keresinde bana, zihninde belirli bir sıraya göre bu tür insanların bir listesini hazırladığını ve onları ihtiyaçlarına göre gruplandırıldığını söyledi. Bu şekilde tüm isimleri hatırlıyor ve her biri için düzenli olarak dua ediyordu. Bazen bu eğlenceli olaylara yol açardı. Çodri Sahib bir örneği kendisi anlatmıştır. Bir keresinde genç bir adam ondan evliliği için dua etmesini istedi. Adı Çodri

Sahib'in 'bilgisayarına' (hafızasına) kaydedildi ve onun için dua etmeye devam etti. Yaklaşık üç yıl sonra genç adam Çodri Sahib ile karşılaştı ve ona evlenip evlenmediğini sordu. Adam gülümseyerek cevap verdi, 'Evet Çodri Sahib! Evlendim ve iki çocuğum var' dedi. Çodri Sahib, 'Bana söylemeliydin. Hâlâ evliliğin için dua ediyorum!'"

Sabah Yürüyüşü

Sabah yürüyüşüne çok önem verirdi. Tüm zamanını Allah'ı anmaya ve dualara ayırırdı, bunun için zihninde bir harita ve bir sıra oluşturmuştu. Bana birkaç kez, yürüyüş sırasında bir noktaya ulaştığında ya da döndüğünde, birçok kez salavat okuduğunu ya da belirli kelimelerle birçok kez dua ettiğini söyledi. Sabah namazından sonra yağmur yağarsa, Mahmud Salonu'nda günlük yürüyüşü kadar bir süre dolaşırdı. Böylece, belirtilen sayıda dua ve tesbihatı tamamlayarak kat ettiği mesafeyi de tahmin edebilirdi. Yürüyüşüyle ilgili olarak bana anlattığı ilginç bir şeyi hatırlıyorum. Falanca görünümlü bir İngiliz'in her sabah aynı noktada karşısına çıktığını ve birbirlerine 'günaydın' dileklerini ilettiklerini söyledi. Çok dakik biri gibi görüldüğünü de ekledi. Sonra gülümsedi ve şöyle dedi: "Benim de ondan aşağı kalır yanıam yok!"

Olağanüstü Hafıza

Sınırsız ilmi yeteneklerinin yanı sıra, Allah Teala ona olağanüstü bir hafıza bahsetmişti. Onu hiç günlük tutarken görmedim. İşlerini ve randevularını zihnine kaydedirdi ve bu konuda hiçbir sorun yaşamazdı. Arkadaşlarının ve tanıdıklarının telefon numaralarını ezbere bilirdi. Londra'da kaldığı süre boyunca sık sık saat 10-11 gibi ofisime gelir ve benden falanca kişinin telefon numarasını çevirmemi isterdi. Ben rehber bakarken, bana numarayı aklımdan söyleyeceğini söylerdi. Bu her gelişinde oluyordu. Beni hayrete düşüren bir şekilde, İngiltere'deyken İngiliz arkadaşlarının telefon numaralarının zihninde öne çıktığını, Amerika'dayken ise Amerikan numaralarının öne çıktığını ve İngiliz numaralarının kaybolduğunu söyledi. Bu türden bir başka şaşırtıcı şey de, yılın farklı tarihlerindeki günleri önceden söyleyebilmesiydi. Biz bir etkinlik planlamak için takvime bakardık ama Çodri Sahib hemen hesaplar ve günü söylerdi. Bir keresinde ona bunun sırrını sordum. Dedi ki: "Yeni yıl başladığında, birkaç önemli ve temel tarihin günlerini zihnime indiriyorum ve bu verileri kullanarak gerekli tarihteki günü hesaplıyorum."

(Devamı gelecek sayıda inşallah)

İnsanın üç durumu

Mirza Gulam Ahmed Hazretleri ^{AS}
Vadedilen Mesih ve İmam Mehdi

Çeviren: Raşit Paktürk

Birinci soru, insanın tabii, ahlaki ve manevi durumlarıyla ilgilidir. Bilinmesi gerekir ki Allah'ın pak kelamı Kur'an-ı Kerim, bu üç durumu anlatırken her birisinin kaynağının ayrı ayrı olduğunu söylemektedir. Başka bir deyişle bu üç kaynaktan bu farklı farklı durumlar ortaya çıkmaktadır.

1- Nefsi Emmare

Bütün tabii durumların kaynağını Kur'an-ı Kerim nefsi emmare olarak isimlendirmektedir. Nitekim o şöyle der:

إِنَّ النَّفْسَ لَأَكْمَارَةٌ يَتَشَوَّبُ

Yani, insanı kemaline ve ahlaki durumuna aykırı olarak günaha çekip, hoş olmayan kötü yollar üzerinde yürütmesi, nefsi emmarenin özelliğidir. Kısacası dengesizliğe ve kötülüğe doğru yönelmesi insanın durumlarından birisidir. Bu durum,

ahlaki durumdan önce tabii olarak ona galip gelir. İnsan, akıl ve irfan ile hareket etmeye başlayınca kadar, bu onun tabii durumudur. Bu durumda iken o, hayvanlar gibi yeme-içme, uyuma-uyanma, öfkelenme ve coşkuya kapılma gibi durumlarda tabii duygulara uyar. Ancak insan akıl ve irfana danışarak bu tabii durumlara hakim olup itidali göz önünde bulundurunca bu üç duruma tabii durumlar değil, ahlaki durumlar denir. İlerde bundan bahsedilecektir.

2- Nefsi Levvame

Kur'an-ı Kerim'de ahlaki durumların ikinci kaynağının adı Nefsi Levvamedir. Nitekim o şöyle der:

وَلَا أُقْسِمُ بِالنَّفْسِ اللَّوَّامَةِ

Yani, Ben kötülük yapıldığında ve itidalsizlik gösterildiğinde kendi kendini kınaya nefse yemin

ediyorum. İşte bu nefsi levvame insanî durumların ikinci kaynağıdır. Ahlaki durumlar bundan meydana gelir. Bu mertebedeki insan diğer hayvanlara benzemekten kurtulur. Bu ayette Allah'ın, nefsi levvameye yemin etmesi onu onurlandırmak içindir. Sanki insan, nefsi emmareden çıkıp nefsi levvameye yükselince bu ilerlemeden dolayı Allah indinde saygın bulunmuştur. Nefsi levvame, kötülük ettiğinde insanı kınar ve tabii durumlarda onun sınırsız şekilde hareket etmesine ve hayvanlar gibi hayat geçirmesine razı olmaz. Tersine nefsi levvame ondan güzel durumların ve ahlakın vuku bulmasını ve insan hayatındaki bütün gerekliliklerde herhangi bir itidalsizliğin ortaya çıkmamasını ister. Bu durumda o, içgüdülerinin ve isteklerinin akla tabii olarak gerçekleştirilmesini ister. Kısacası, kötü hareketler yapınca kınadığı için onun adı nefsi levvame, yani çok kınayan demektir. Nefsi levvame, iç dürtülerle hareket etmeyi sevmeyip kendi kendini kınadığı halde, iyilik yapmaya da tam olarak kadir değildir. Arasına da olsa iç dürtüler ona galip gelir. Böyle durumlarda o düşer ve tökezler. Sanki o, güçsüz bir çocuk gibidir ki düşmek istemediği halde düşer ve güçsüzlüğünden dolayı pişman olur. Kısacası bu durum, nefsin ahlaki bir durumudur. Bu durumda insan nefsi faziletli ahlakları kendi içinde toplar, günahahtan bıkkınlık duyar, ancak tam manasıyla ona galip gelemmez.

3- Nefsi Mutmainne

Bundan sonra üçüncü bir kaynak vardır. Buna, manevi durumların kaynağı denebilir. Kur'an-ı Kerim bu kaynağa "nefsi mutmainne" der. O, şöyle buyurur:

يَا أَيُّهَا النَّفْسُ الْمُطْمَئِنَّةُ ﴿١٠٠﴾ ارْجِعِي إِلَىٰ رَبِّكِ رَاضِيَةً
مَرْضِيَّةً ﴿١٠١﴾ فَادْخُلِي فِي عِلِّيِّينَ ﴿١٠٢﴾ وَادْخُلِي جَنَّاتٍ

Yani, ey huzura ve sükuna ermiş nefis! O, senden razı; sen de O'ndan razı olarak Rabbine geri dön. Benim kullarıma katıl ve cennetime gir.

Bu mertebeye varınca insan bütün zaafardan kurtulmuş olarak manevi güçlerle donatılarak Allah ile öylesine güçlü bir bağ kurar ki onsuz yaşayamaz. Nasıl ki su yüksekten aşağıya doğru akarken, şiddetinden dolayı ve karşısında hiçbir engel kalmadığı için hızlı bir şekilde akıyorsa aynı şekilde o ruh da Allah'a doğru akar. Buna imada bulunarak Allah-u Teala," ey Allah'tan huzur bulmuş nefis! O'na geri dön" buyurmaktadır. Kısacası o, ölümden sonra değil bu hayattayken olağanüstü bir değişikliğe kavuşur ve başka bir yerde değil daha bu dünyada iken ona bir nevi cennet nasip olur. Bu ayette Rabbine, yani yetiştirene geri dön, dendiği gibi bu ruh da bu mertebede bizzat Allah tarafından beslenir. Allah sevgisi onun gıdası olur. O, hayat verici bu pınardan su içtiği için, Kur'an-ı Kerim'in bir yerinde ifade edildiği gibi ölümden kurtulur.

Allah şöyle buyurur:

قَدْ أَفْلَحَ مَنْ زَكَّاهَا ۖ وَقَدْ خَابَ مَنْ دَسَّاهَا ۖ

Yani, nefsi nefsanî duygulardan arındıran kurtulmuştur ve helak olmayacaktır. Ancak herkim nefsanî duygulara, yani iç dürtülere gömülürse o hayattan umudunu kesmiştir.

Kısacası, insana ait bu üç durum vardır. Başka bir deyişle bunlara, tabii, ahlaki ve manevî durumlar denebilir. Tabii dürtüler, ifrata kaçtığında çok tehlikeli olur ve bazen ahlak ve maneviyatı çürütüp yok eder. Bundan dolayı Allah, pak Kitabında bu durumlara nefsi emmare adını vermiştir. Eğer insanın tabii durumları üzerinde Kur'an-ı Kerim'in etkisi nedir ve o, fiiliyatta bunları hangi sınırlar içinde tutmak istiyor, diye sorulursa cevabı şudur: Kur'an-ı Kerim'e göre insanın tabii durumlarının (iç dürtülerinin) onun ahlaki ve manevî durumlarıyla güçlü bir bağı vardır. O kadar ki insanın yeme-içme şekli bile onun ahlaki ve manevî durumlarını etkiler. Eğer bu tabii durumlardan şeriatın yol gösterdiği şekilde istifade edilirse, tuz madenine düşen her şeyin tuza dönüştüğü gibi insanın o durumları da ahlaki bir hale gelip maneviyatını derinden etkiler. Bundan dolayı Kur'an-ı Kerim, ibadetler, iç temizliği ve huşuda hedefe ulaşmak için fiziksel temizliğe, bedensel adaba ve dengeli davranmaya çok önem vermiştir. Dikkat edilirse, "fiziksel durumların ruh üzerinde derin bir

etkisi vardır" şeklindeki bu felsefe, son derece doğrudur. Gözlemlediğimiz üzere bizim doğal davranışlarımız görünürde fizikseldir; Ancak onlar manevî durumlarımıza kesinlikle etki eder. Mesela insan suni olarak gözlerinden yaş akıtmaya başlasa bile hemen kalbe bir kıvılcım düşmüş gibi olur ve bunun neticesinde kalp de gözlere uyararak hüzünlenir. Aynen bunun gibi suni olarak gülmeye başladığımızda kalbimizde bir sevinç meydana gelir. Fiziksel secde de ruhta huşu ve tevazu meydana getirir. Buna mukabil insan başını dik tutup göğsünü kabartarak yürüdüğünde bu yürüyüş şekli onda bir nevi kibir ve kendini beğenme meydana getirir. İşte bu örneklerden, fiziksel hareketlerin ruhu etkilediği kesin bir şekilde anlaşılmaktadır.

Aynen bunun gibi tecrübelerden anlaşılıyor ki farklı gıdaların da zihni ve kalbi yetenekler üzerinde etkisi vardır. Mesela dikkat edin, hiç et yemeyen kimseler zaman içerisinde cesur olma vasfını yavaş yavaş kaybetmeye başlar ve bir gün son derece zayıf kalpli olurlar. Böylelikle onlar Allah'ın verdiği bu güzel yetenekten yoksun kalırlar. Allah'ın doğal kanunu da bunu göstermektedir. Mesela ne kadar bitki yiyen hayvan varsa onların hiçbirisi et yiyen hayvanlar kadar cesur değildir. Aynı durum kuşlarda da görülmektedir. Netice olarak gıdaların insan ahlakını etkilediği bariz bir şekilde anlaşılmaktadır. Gece

gündüz et yiyen ve bitkisel gıdalardan çok az alan kimselerde de merhamet ve tevazu gibi ahlaki vasıflar azalır. Ancak dengeli bir yol izleyenler bu her iki türlü ahlaka sahip olurlar. Bu hikmeti göz önünde bulundurarak Kur'an-ı Kerim şöyle diyor:

كُلُوا وَاشْرَبُوا وَلَا تُسْرِفُوا

Yani, hem et hem diğer şeyler de yiyin; Ancak, ahlaki durumlarınızın ve sağlığınızın kötü etkilenmemesi için herhangi bir şey de aşırılığa kaçmayın. Fiziksel davranışların ruhu etkilediği gibi bazen ruh da bedeni etkiler. Bir kimse üzüntülü bir haber alınca gözleri yaşarır; Sevinçli olan tebessüm eder. Bizim yememiz içmemiz, uyumamız uyanmamız, hareket etmemiz ve dinlenmemiz, gusletmemiz gibi tabii

davranışların hepsi bizim manevi durumlarımızı etkiler. Bedensel yapımız insanlığımızla ilintilidir. Beyin bir yerden darbe alınca hafızasını kaybeder; Başka bir yere darbe alınca bilincini kaybeder. Bulaşıcı hastalığın zehirli havası çarçabuk insanın bedenini ve içini etkiler ve kısa bir zaman içerisinde bütün ahlak nizamıyla ilgili iç sistem bozulmaya başlar. Nihayetinde insan kendini kaybedip birkaç dakikada ölüme teslim olur. Özet olarak fiziksel üzüntüler de ilginç olaylar gösterir. Bunlar da ruh ve beden arasında bir ilişki olduğunu gösteriyor. Ki bu sırrı açıklamak insanın gücünü aşar.

Bunun dışında bu ilişkiyi ispatlayan başka bir delil vardır. Buna göre

dikkat edildiğinde ruhun anasının beden olduğu anlaşılmaktadır. Hamile kadınların karnına ruh, hiçbir zaman yukardan düşmez. Tersine o nutfe içinde gizli olan bir nurdur ve beden gelişmesiyle birlikte o da parlamaya devam eder. Allah'ın kelamından anlaşıldığına göre nutfe vasıtasıyla rahimde oluşan kalıbın içinden ruh da zuhur eder. Nitekim Kur'an-ı Kerim şöyle buyurur:

ثُمَّ أَنشَأْنَاهُ خَلْقًا آخَرَ ، فَتَلَبَّكَ اللَّهُ
أَحْسَنَ الْخَلْقِينَ

Yani, daha sonra Biz rahimde meydana gelen bedene başka bir şekil veririz ve onu başka bir yaratılışa sokarız. Bunun adı ruhtur. Allah çok büyük bereketlere sahiptir ve en güzel yaratan halik O'dur.

Bu ayetteki, “Biz aynı bedende başka bir doğuş var ederiz” ifadesinde, ruhun hakikatini gösteren derin bir sır vardır. Bu ifade, ruh ve beden arasındaki çok derin ve güçlü ilişkiye işaret etmektedir. Ayrıca ayetin bu parçası, insanın bedensel amelleri, filleri ve bütün tabii hareketleri Allah için ve Allah yolunda olmaya başlayınca aynı İlahî felsefeye tabi olduğunu öğretmektedir. Yani, tıpkı nutfede olduğu gibi bu samimi amellerde de başlangıçtan beri bir ruh gizli olur. Bu amellerin kalıbı oluştuğu o ruh da gitgide parlar ve bu kalıp tam şeklini alınca birdenbire bu ruh kamil tecellisi ile parlar ve bir ruh olarak varlığını gösterir. Amellerin kalıbı tam olarak oluşunca

açık bir şekilde hayat hareketi başlar. Yıldırım gibi birdenbire içerden bir şey açık açık kendi parlıtısını gösterir. İşte bu ânı misal olarak anlatmak için Allah-u Teala Kur'an-ı Kerim'de şöyle der:

فَإِذَا سَوَّيْتُهُ وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِي فَقَعُوا لَهُ سَاجِدِينَ ﴿٢٥﴾

Yani, Ben onun kalıbını hazırladıktan sonra ve tecellilerin bütün tezahürlerini doğru bir seviyeye getirince ve ruhumu ona üfleyince siz hepiniz onun için secde ederek yere kapanın.

İşte bu ayette de işaret edildiği gibi amellerin kalıbı tamamlandığında o kalıbın içindeki ruh birdenbire parlar. Allah bu fiili kendine isnat eder; Çünkü nefsanî hayat yok olduğunda bu kalıp oluşur. Bundan dolayıdır ki önce cılız olan İlahî ışık birdenbire parlayıverir. Allah'ın böyle bir şanını görünce herkesin secdeye kapanması ve ona yönelmesi vacip olur. Bundan dolayı bu nuru gören herkes secde eder ve karanlığın dostu olan iblis dışındaki herkes doğal olarak ona koşar koşar gelir.

Burada başka bir ince noktayı beyan etmeyi faydalı görüyorum. Rahimin içindeki çocuk dört ay on gün sonra harekete başlar. Bu, çocuğun rahimde yaşadığı dönemin aşağı yukarı yarısına tekabül eder. Cenin, yani rahim içindeki çocuk dördüncü ayında kendi hayat emaresini gösterir ve bir nevi bitkisel hayat şekline hayvani hayat şekline geçer. İşte aynı kudret kanunu manevî doğuş için de geçerlidir. Yani, nasıl ki cenin,

rahim içinde geçirmesi gereken dönemin yarısını geçirdikten sonra hayat emarelerini ve canlılığın bütün tecellisini gösteriyorsa işte aynı şey manevi hayat için de geçerlidir. İnsanın duyularının bulanıklıktan arınmış olan, en güzel dönemi insanların çoğu için seksen yaşına kadar olan hayatıdır. Bunun yarısı da kırktır. Rahimdeki hayatın yarısı tamamlandığında çocuğa hayat ruhu bağışlandığı gibi, insanoğlu da güzel hayatının yarısını yani kırk yaşını tamamladığında veya ona yaklaştığında, eğer onun özünde doğruluk ruhu varsa o ruh, o özel an geldiğinde açık bir şekilde kendini gösterir ve harekete geçer. Sahih tecrübe ile de anlaşılan budur.

Herkesin bildiği gibi kırk yaştan önce de insanların çoğunu, karanlık dönemi kaplar. Çünkü yedi-sekiz yaşına kadar çocukluk halindedir. Daha sonra yirmi beş – yirmi altı yaşına kadar öğrenimle meşgul olur veya boş şeylerle zamanını heba eder. Daha sonra evlilik ve çoluk çocuk ile meşgul olur veya doğal olarak dünyevi istekler ona galip gelir. Nitekim onda, dünyevi mal mülk ve saygınlık elde etmek için türlü türlü arzular meydana gelir. O, bu lezzetleri elde etmek için ifrat sınırına kadar gider. Allah'a dönse dahi, dünyevi istekler bir yere kadar onunla birlikte olur. Dua etse bile, daha çok dünya için eder; Ağlarken de dünyevi gayeleri içinde barındırır. Ahiret gününe iman çok zayıf olur. İman olsa bile, daha ölüme çok varmış gibi düşünür. Bir nehrin

seddi yıkıldığında etrafındaki toprağı mahvettiği gibi nefsani duyguların seli de hayatı büyük bir tehlikeye sokar. Durum böyleyken insan, ahiretin ince ve derin meselelerini nasıl kabul edebilir? Tersine o, dine güler ve onunla dalga geçer. O, kendi kuru mantığını ve beyhude felsefesini sergiler. Eğer temiz fitrata sahip ise, Allah'a iman eder; Ancak bu iman içtenlik ve vefa ile olmayıp, tersine başarı koşuluna bağlıdır. Eğer dünyevi muratlar elde edilirse Allah'a, yoksa şeytana yönelir.

Kıscası genç yaşında insan çok hassas bir durumdan geçer. Allah'ın lütfu ona destek olmazsa cehennem çukuruna düşer. Doğrusu bütün kötülüklerin kökü, ömrün bu kısmında yatmaktadır. Bu yaşta insan birçok bedensel hastalıklara ve utanılacak zaafılara yakalanır. Ömrün bu hamlık döneminde bazen hatalarından

وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ إِحْسَانًا ۖ حَمَلَتْهُ أُمُّهُ كُرْهًا
وَوَضَعَتْهُ كُرْهًا ۖ وَحَمَلُهُ وَفِطْرَتُهُ فَلَلْتَكُونُ شَهْرًا ۖ حَتَّىٰ
إِذَا بَلَغَ أَشُدَّهُ وَبَلَغَ أَرْبَعِينَ سَنَةً ۖ قَالَ رَبِّ أَوْزِعْنِي
أَنْ أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ الَّتِي أَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلَىٰ وَالِدَيَّ وَأَنْ
أَعْمَلَ صَالِحًا تَرْضَاهُ وَأَصْلِحْ لِي فِي ذُرِّيَّتِي ۗ إِنَِّّي تُبْتُ
إِلَيْكَ وَإِنِّي مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿١٠١﴾

ötürü hak olan ve değişmez Allah'tan yüzünü çevirir. Kıscası bu dönemde Allah korkusu az olup şehvani ve nefsani duygular ona hâkim olur. O, nasihat edenin nasihatine kulak vermez. Bu yaşta yapılan hataların sonuçlarına hayat boyunca katlanmak zorunda kalır. Daha sonra kırk yaşına

yaklaştığında gençliğin kanatları ve tüyleri yavaş yavaş düşmeye başlar. Durum böyle olunca o yaptığı birçok hataya pişman olur. Halbuki o bu hataları yaparken, ona nasihat edenler dizlerini dövüyordu. Nefsani coşkular kendiliğinden azalmaya başlar; Çünkü bedensel çöküş vakti de gelmiş olur.

Önce onda bulunan günaha kışkırtan deli kan, artık kaynamaz. Uzuvarların gücü ve gençliğin sarhoşluğu artık onda kalmamış olur. Şimdi gerileme ve zafiyet dönemi başlamıştır. Bununla beraber o, kendinden büyük olanların ölümüne üst üste şahit olmaya başlar. Bazen kaza ve kaderden dolayı kendisinden küçük olanların ölümleri de belini kırar. Aşağı yukarı bu dönemde anne babasını da toprağa vermek zorunda kalır. O, dünyanın geçici olduğunun birçok örneğine şahit olmaya başlar. Bu yaşta Allah, onun karşısına bir ayna koyarak ona dünyanın hakikatini gösterir ve böylelikle o, uğruna ölmeye razı olduğu dünyanın ne olduğunu görür. Netice olarak o, geçmişteki hatalarını pişmanlık gözüyle görür ve büyük bir değişimden geçerek yeni bir dünyaya kavuşur. Yeter ki onun özünde saadet olsun ve o çağrılanlardan olsun. Bu konuyu Allah-u Teala şöyle açıklar: Yani, Biz insana nasihat ederek şöyle dedik, anne babana iyilikte bulun; Bak

annen senin için ne kadar sıkıntılara katlandı. O sana hamile iken uzun bir zaman sıkıntı içinde kaldı. Eziyet ve sıkıntılarla seni doğurdu. Seni karnında taşımak ve emzirmek için otuz ay boyunca sıkıntılara katlandı. Ayetin devamında şöyle buyrulmaktadır: Takvalı insan kırk yaşına varıp olgun akla sahip olduğunda Allah'ın nasihatlerini hatırlayarak şöyle der: Ey Rabbim! Bana ve anne-babama verdiğin nimetler için Sana şükretmeye beni muvaffak kıl. Ey Rabbim! Senin rızana uygun olan işler yapmayı bana nasip et. Benim evladımı benim için ıslah et. Yani, eğer ben anne-babamın haklarını ödemek konusunda kusurda bulunduysam, onlar da aynı kusuru işlemesin. Eğer ben doğru yoldan sapma dönemi geçirdiysem onların üzerine böyle bir gün gelmesin. Ey Rabbim! Ben artık tövbe eden ve Sana itaat edenlerdenim.

İşte Allah'ın bu ayette buyurduğu gibi iyi kulların kırkinci yaşı mübarektir. Herkimde doğruluk ruhu varsa o ruh, kırkinci yaşında mutlaka harekete geçer. Allah'ın peygamberlerinin çoğu da kırk yaşındayken zuhur ettiler. Nitekim bizim velimiz ve Efendimiz Hz. Muhammed^{SAV} de kırk yaşındayken insanoglunun ıslahı için gönderildi.

“Cahiliye” mi yoksa erdemli bir Arap topluluğu mu?

Yazar: Sadık Ahmed

İslam tarihinde Araplar'ın İslam'dan önceki toplumsal ve manevi durumu ifade eden “Cahiliye” kelimesi kullanılır. “Nefsin bilgiden yoksun olması, bir konuda doğru olanın tersini inanma ve bir konuda yapılması gerekenin tersini yapma” anlamları taşıyan bu kelime özellikle o toplumun her açıdan bozulmuş ve yozlaşmış oluşuna işaret etmek için kullanılır ve Kur'an-ı Kerim başta olmak üzere hadis ve diğer İslam literatüründe de bilinen bir terim haline gelmiştir.

Kur'an-ı Kerim'e göre peygamberler insanların hidayetden yoksun olduğu ve karanlıkların her tarafa yayıldığı bir dönemde dünyaya gelirler. Cahiliye döneminin şirke boğulmuş ve her türlü hayırdan yoksun bir dönem olduğu üzerine ittifak edilirken tarihi kaynakları incelediğimizde Arapların misafirperverlik ve cömertlik gibi ahlaki erdemlerle tanınan bir toplum olduğu anlaşılıyor. Bütün toplum bozulmuşsa nasıl olur da bu ahlak erdemlerine sahiptirler? Birbiriyle çelişkili görünen bu durumun izahını nasıl yapabiliriz?

Bunun anlaşılabilmesi için II. Halifetü'l Mesih'in^{RA} bu konulara değindiği bir konuşmadan bazı kesitler şöyledir:

Baktığımızda her toplumda bazı iyi özellikler bulunabilir. Dikkate alınması gereken şudur: Bu özellikler ahlak ve erdemden mi, bir mecburiyetten mi kaynaklanıyor yoksa bambaşka sebepleri mi var? Bir fiil hangi niyetle yapıldıysa niyet o eylemin iyi ya da kötü olduğunu belirleyecektir.

Örneğin tarihin anlattığına göre Araplar çok misafirperverdiler. Hatta bu özellikleriyle de övünürlerdi. Kur'an-ı Kerim bile bir nevi bunu tasdik eder. Beled Suresinde şu ayetinde:

يَقُولُ أَهْلَكْتُ مَا لَا بَأْسَ بِهِ

Yani, kafirler derler ki ben kavmim için çok para harcadım. Demek ki kafirler de toplumun çıkarları için parasını harcarlardı.

Öte yandan görüyoruz ki Peygamber Efendimiz^{SAV} ilk vahyi aldığı anda heyecan içinde eve geldi ve Hz. Hatice^{RA} anamız onu teselli ederken şöyle dedi: “Korkma Allah seni zayi etmez çünkü sen toplumda yok olmuş iyilikleri tekrar canlandırıyor sun, misafirperverlik yapıyorsun.” Bunun yanında kendisi Peygamber Efendimizin^{SAV} bazı diğer yüce ahlaklarını da saydı. Ama Hz.

Hatice burada özellikle Peygamber Efendimizin^{SAV} misafirperverliğinden bahsetti. O zaman düşünmemiz gerekir ki Arapların övündükleri misafirperverlik ile Hazret Peygamber Efendimizin^{SAV} misafirperverliği arasında ne fark vardır? Hz. Hatice^{RA} Arapların misafirperverliğini göz ardı edip neden yok olmuş iyilikler olarak bahsetti?

Aslında Arapların misafirperverliği ahlaki bir erdemden değil, onların yaşam tarzından kaynaklıydı ve zamanla gelişti. Bunun sebebi insanlara iyi davranmak yahut fakirlerin karnını doyurmak değildir. Araplar göçebe bir millet idiler, o dönemde sık sık bir yerden bir yere göç ederlerdi ve tehlikeli yerlerden geçmeleri gerekirdi. O dönemde otel pansiyon gibi şeyler yoktu. Onun için bir köy veya yerleşim yerine gittiklerinde misafir olarak konuk edilmeye mecbur idiler. Gelenleri misafir etmek zorundaydılar çünkü başka bir zaman aynı şeye kendileri de mecbur kalıyorlardı. Yani toplumun çoğu göçebe hayata alışkındı yahut ticaret vesaire gibi sebeplerle çok seyahat ederlerdi. Kısacası misafirperverlik, Arap toplumunun ekonomik yapısından dolayı bir nevi mecburiyetti. Ayrıca Mekkeliler de misafirperverdi ama Mekke'de Kâbe olduğu için oraya gelen misafirler Kâbe'ye sunmak için hediyeler getirirlerdi. Mekkeliler ahlak üstünlüğünden değil, hediyelere göz diktikleri için gelenlere misafirperverlik yaparlardı.

Buna karşılık Peygamber Efendimizin^{SAV}

ise sadece Allah rızası için, hiçbir karşılık beklemezsiniz insanlara yardım etti; ikramda bulundu ve bunu öğretti. Bir davranışın ahlaki sayılabilmesi için karşılıksız olması şarttır, insanlardan bir beklenti olmadan yapılması gerekir.

Başka bir örnek, Arapların çok cesur olduğundan bahsedilir. Savaşta korkusuz oldukları anlatılır. Bu yolda her şeylerini feda edebildikleri anlatılır. Onlar, savaşa başladı mı peşini hiç bırakmadıklarıyla övünürler. Fakat bunlar ahlaki erdem diyebileceğimiz cesaret sınıfına girmez. Çünkü bu da onların toplumsal yapı ve geleneklerinden gelen bir şeydir. Mesela Arapların kendi aralarında 30 sene devam eden bir savaş vardır. Bunun sebebini duyunca hayretler içinde kalırsınız. Bir zaman, bir kişinin devesi, başka birinin tarlasına girip onun köpeğinin yavrusunu ezmiş. Bunun üzerine köpeğin sahibi de gidip o deveyi öldürmüş. İşte bundan dolayı bu iki kabile arasında savaş başlamış ve 30 sene sürmüştür. Şimdi bu, korkusuzluk veya cesaret değil, tam tersine cahillik ve kalın kafalılıktır.

Kısacası, Arap toplumunda İslam'dan önce görünürde iyilik denebilecek bazı özellikler varsa bile bunlar ahlak sınıfına girmez. İslam'ın öğrettikleri ise yüce ahlaki erdemlerdir. İslam sadece iyiliğin ne olduğunu öğretmekle kalmamış, bir davranışın ne zaman ve hangi şartlarda yapıldığında iyilik sınıfına girdiğini de anlatmıştır.

AHMEDİYET'E YOLCULUK

— Belkıs İşci —

*Esselamü aleyküm ve Rahmetullahi
ve berekatühü*

Ben Türkiye İstanbul'dan Belkıs İşci.
Bu kutsal yolculuğun ilk evresi
1995 yılında Sayın Şaziye Paktürk
hanımefendi ile tanışmamla oldu. Şaziye
Hanım ile aynı işyerinde çalışıyorduk.
Kendisi benim müdürümdü. Her Cuma
akşamı onların evinde toplantı olurdu,
cemaat toplantısı. O toplantılarda Şaziye
hanımın eşi sevgili mürebimiz Sayın
Raşit Paktürk ile tanıştım. Toplantılara
her hafta katılıyordum. İşten fırsat
bulduğumda Cuma namazlarına
gidiyordum. Bu süreç iki yıl sürdü ve
bu iki yılda benim hayatımda birçok
olumlu şey değişti. Meğerse o kadar çok
eksikim varmış ki; cemaatle tanışınca
bu eksikliklerimi gördüm ve yavaş yavaş
bunları tamamlamaya başladım. 2 Şubat
1997 akşamı mürebbi sahibin evinde biat
formunu imzaladım. Hayatımdaki esas
değişim o andan itibaren başladı. Biat
formunu doldurduğum akşam rüyamda
4. Halifemiz, Hz. Mirza Tahir Ahmed'i^{RA}
gördüm.

Büyük bir ağacın altında yemyeşil bir ortamda bembeyaz giyinmiş bana bakıyordu. Bu rüyayı ahmedi olmadan önce değil olduktan sonra gördüm ve bu beni daha da etkilemişti. İşte o zaman doğru karar verdiğimi anladım. Bu benim için bir işaretti. Çok büyük lütuf ve nasipti. Ahmediyet'in ipine sımsıkı bağlanmam gerekiyordu. Çünkü bir davetçinin sesini duymuştum ve o davete icabet etmem gerekiyordu. Bu ilahi sestem uzak duramazdım. Allah'a yaklaşmamın yolu bu cemaatti ve bana çok şey öğretti. Esas değişim şimdi başlıyordu.

Ben cemaate katılmadan önce de namaz kılıyor, oruç tutuyordum. İslamın sadece bunlardan ibaret olduğunu düşünüyordum. Aslında o kadar eksikmişim ki. İlk önce aslında halifelik kavramı ile tanıştım ve bunun ne kadar doğru ve bir nizam çerçevesinde olduğunu anladım. Zamanla Halife ile bağ kurunca her şey çok daha güzel oldu benim için. Çünkü ben sevgili Halifemize çok sık mektup yazarım. Ve bu beni çok mutlu eder.

En başta tesettürü öğrendim. Tesettüre girdim. Namaz kıldığımı

zannediyordum. Tadili erkan ile doğru namaz kılmayı, nasıl dua edeceğimi öğrendim. Bunu bilmediğim için bir gün mürebbi sahibin evinde namaz kılarken sevgili Şaziye Paktürk secde de o kadar uzun kalmıştı ki açıkçası öldüğünü zannetmiştim. O günden sonra secde de duanın lezzetine ulaşmayı öğrendim.

Peygamber Efendimizi^{SAV} daha iyi anlamayı ve tanımayı öğrendim. Bidatları hayatımızın merkezi haline getirmişiz meğerse bunlardan kurtuldum. Sanırım en önemlisi Allah'ı tanımak onunla diyalog kurmak ve ona doğru bir şekilde ilerlemeyi öğrenmekti. O'nun hala diri ve ayakta olduğunu bizimle bir şekilde konuştuğunu öğrendim.

Kısacası takva ile yaşamayı evlatlarıma da böyle örnek olmayı ve cemaati elimden geldiğince yaşatmayı öğrendim. Ama hala çok eksikim var. Rabbim tamamlamayı ve ilerlemeyi nasip etsin inşallah. Rabbim bizi ve nesillerimizi cemaate ve halifemize bağlı kılsın, temiz insanlarla cemaatimizi bereketlendirsün ve bizleri de vesile eylesin inşallah. Amin.

Vahiy, Akıl, Bilgi ve Hakikat HİNDUİZM

Mirza Tahir Ahmed, IV. Halifetü'l-Mesih Hazretleri^{RH}

Çeviren: Raşit Paktürk

Hız.Krişna hakkında anlatılan abartılı mitolojik öykülerin, olduğu gibi zahire göre değil, mecazlar ve deyimler olarak değerlendirilmesi gerekir. Krişna'nın dört kollu ve kanatlı tasviri, kendilerini Allah'a adanmış olanlara özel olarak bağışlanan yeteneklere işaret eden bir semboldür.

Kur'an-ı Kerim de, Peygamber Efendimizin kanatlarından bahseder. Allah kendisine,

وَإِخْفِضْ جَنَاحَكَ لِمُؤْمِنِينَ

“müminlere merhamet kanadını indir” buyurmaktadır. Aynen bunun gibi Kur'an-ı Kerim, meleklerin farklı sayıda kanatlara sahip olduğunu anlatırken bu onların fiziksel kanatlarını değil, farklı özelliklerini ifade eder.

Ancak, din söz konusu olunca, din mensupları tarafından dini temsiller, deyimler ve mecazlar genel olarak zahiri manada alınır ve böylelikle onların altında yatan hikmet tamamen göz ardı edilir. Bundan dolayı Hz. Krişna ve etrafında gösterilen sembollerin durumu da bir istisna değildir.

Krişna'ya ayrıca “Murli Dhar” yani flüt çalan denir. Burada flüt, açıkça vahyin bir sembolüdür. Çünkü flütten çıkan melodi, flütün kendisine ait değildir. Aksine o sadece içine üfleneni iletir. Bundan dolayı bu sembol, Hz.Krişna'nın, Allah'ın elinde bir flüt olduğunu anlatmaktadır. Allah ona ne üflediye, Hz.Krişna onu olduğu gibi dünyaya iletmiştir. Böylelikle Hz.Krişna da diğer peygamberler gibi, kendisine indirilen öğretiyi olduğu gibi dünyaya

aktardığından dolayı onlardan farklı birisi değildir.

Bu manada flüt, peygamberlerin ne denli sadık ve emin olduğunu anlatan en anlamlı semboldür. Bu sembol peygamberlerin dünyaya, kendiliklerinden hiçbir şey söylemediklerini, aksine sadece kendilerine vahiy edilenleri ilettiklerini en güzel şekilde anlatır.

Şimdi Hinduizm'in bir başka temel özelliğine yani, reenkarnasyona geçelim. Bu özellik başka birkaç din tarafından da paylaşılmaktadır; Bunlar arasında en bilineni Budizm'dir. Reenkarnasyon dışında Hinduizm felsefesinde iki inanış daha vardır; Bunlardan biri ruh ve maddenin ikincisi de büyük tanrı ve onun emri altındaki tanrıçaların ebedi olmasıyla ilgilidir. Bu felsefeye göre yeryüzündeki hayat, kesinlikle sonradan yaratılmış bir şey değildir. Onlara göre bütün canlılar kendi zatında sonsuz olmadığı halde, sonsuz olan maddelerden oluşmuştur. Yeryüzü, ruh ve maddenin farklı şekillerde birleştiği sadece bir laboratuvar hükmündedir. Netice olarak onlar, Allah'ın yaratma kudretini bir aktarın mahareti gibi kabul ederler. Yani onlara göre büyük tanrı, kendi zatında yaratıcı olmasına rağmen yokluktan bir şey yaratma gücüne sahip değildir.

Onlara göre kâinatta hayatın üç seviyesi vardır. En yüksek seviyeye sahip olan büyük tanrıları Brahma'dır. Onunla birlikte birçok tanrı ve tanrıçalar kendi yeteneklerine göre kâinatın farklı sistemlerini yürütmektedirler.

Onların bazıısı bulutların meydana getirilmesi ve şimşeklerin çakmasından sorumludurlar. Bazı tanrı veya tanrıçalar doğa sisteminin yürütülmesinden sorumludurlar. Onlar kendilerine tahsis edilen alan içinde bir yere kadar yetkili olup istisnai durumlar hariç birbiriyle çatışmazlar. Ancak çatıştıklarında, bu çatışma kâinat için son derece tehlikeli olur. Bunun neticesinde göklerde fırtınalar meydana gelir ve yeryüzüne öfke iner. Bu tanrı veya tanrıçaların hoşnutluğu hep insanın lehinde iken kızgınlıkları ise insanoğluna çok pahalıya mal olur. Bunlar dışında zenginlik, bereket, sağlık, uzun ömür vesaire veren o kadar çok tanrı ya da tanrıça vardır ki sayısı bilinmez. Hindulara göre bu seviyedeki efsanevi tanrı veya tanrıçalar ebedidir.

Hayatın ikinci veya orta düzeyi, ruh ve maddeden oluşur. Bunların birleşimi ile yeryüzünde varolan yaşamın en düşük derecesi meydana gelir. Bu Hindu felsefesine göre tanrılardan sadece en büyük tanrı olan Brahma, ruh ve maddeyi birleştirerek yeryüzünde hayatı yaratma gücüne sahiptir.

Hindu felsefe literatüründe Veda öğretilerinin ne zaman ve neden başladığı konusunda ayrıntılı uzun uzadıya tartışmalar bulunmaktadır. Vedik öğretilerine göre yeryüzünde hayatın başlangıcı, modern bilimin anlattığı gibi değildir. Yani hayat, milyarlarca sene önce, kayaların yüzeyinde ve okyanuslarda var olan suda meydana gelen basit organizmalar ve hücrelerle

Mirza Tahir Ahmed Hazretleri, IV. Halifetü'l-Mesih^{RH}

başlamış değildir. Nitekim profesör J. Verman "The Vedas" adlı kitabında şöyle yazıyor: "Zihinlerine, Darwin'in hiçbir dayanağı olmayan evrim teorisi musallat olmuş aydınlar için, bu vahiy sırrını anlamak zordur. Ancak bizim elimizde insanın ilk zamanlardaki durumunun daha iyi olduğunu gösteren güçlü deliller vardır. Tarih öncesi insanın kesinlikle vahşi olabileceği konusunda hiçbir delil bulunmamaktadır. Vedik rishiler, saf ve basit insanlar değildiler. Onlar şair, vicdan ehli ve maneviyatla dopdoluydular. Rishi olan öğrencileri

de mantraların (veda ayetlerinin) gerçek mefhumunu duyar duymaz anlayacak kapasitede idiler. Bize anlatılanlara göre daha sonra insanların zihinsel güçleri gitgide gerilemeye başlayınca rishilerin nesilleri de yok olmaya başladı.”

Profesör J. Verman’a göre, yaşamın ilahi planına uygun olarak bu yeryüzü ve üzerindeki hayat, ezelden beri sürekli meydana gelmektedir. Yeryüzünde her yeni yaratılış vaktinde, her seferinde yeni bir hayat başlar. Hayatın her yeni başlangıcında Brahma, rishilere uluslararası anayasa olarak vedayı indirir. Rishiler onun ışığında yeryüzünde bulunan insanlar için yasalar yaparlar. Nitekim hayat insanlarla başlamıştır, diğer varlıklarla değil.

Onun aynı kitabın başka bir yerinde yazdıklarından, dünyanın tepesinde oturan dört rishinin makamı açıklığa kavuşurken onların gelecekteki insan nesilleri için neler bıraktıkları da anlaşılmaktadır. O şöyle der: “Basiret sahibi dört büyük, yani Agni, Vaayu, Soorya ve Angiraa, gerçekten en yüce entelektüelliğe ve imtiyazlı manevi şana sahip kimselerdi. Gönülleri, yaratılışın hoş manzaralarını gördüğünde vecde geldiler. Onların gözleri, Trivishtapa'daki kutsal Maanasarovara gölünün manzarasını görmeye başladı. Bu göl bölgede kutsal sayılır. Oralar, Himalayaların ötesinde tanrıların diyarıdır. Ganga, Sindhu, Shatadru ve Brahmaputra gibi nehirlerin yüce kaynağıdır. Oralar doğanın çekici manzaraları ve vakurlu buzlarla kaplı tepelerle çevrilidir. Bu rishilerin kalpleri

sürur ve keyif aleminde garkoldu. Onların hisleri şeffaflaştı ve keskinleşti. Zihinleri daha fazla bilgi edinmek için mücessem susuzluk haline geldi. Daha sonra irfanın bu mukaddes durumu, derin bir meditasyon ve meşakkat haline dönüştü. Daha sonra onlar maddi dünyada tamamıyla farklı hakikatleri müşahede ettiler ve içlerinden bir ses duyar duymaz gerçek doğruluk onlara aşikar oldu.”

Kısacası Hindu panditler, Vedaların öğretisinden kendi anladıklarına dayanarak bizi, hayatın ilerlemekte olduğuna değil gerilemekte olduğuna ikna etmeye çalışmaktadırlar. Bu öğretilerde ilk dört büyük rishiden sonra doğan nesillerin ilk insanlara kıyasla bütün yeteneklerinde gerilemesi zorunlu kılınmıştır. İnsani yeteneklerdeki bu düşüş grafiği, onların ahlaki davranışlarını da kapsamaktadır. Karma (ameller) ve reenkarnasyon hakkındaki bu Hindu felsefesi, insanoğlunun geleceği için kötü bir faldır.

Profesör Verman şöyle der: “Gelecek yaşamın gerilemesinden kastedilen insanoğlu yerine daha düşük bir mahlukatın yaratılmasına hazır olmamızdır. Bu karmanın (amelin) ürünü ve kötü davranışlarımızın cezasıdır. Bu ceza, farklı insani yeteneklerden, hislerden ve kuvvelerden mahrum olma şeklinde gelir. İşte karmanın felsefesi budur. İlahi kanunlar buna göre işler ve doğa yasalarının hükümranlığı da buna denilir.

Bizce Hindular, bu felsefeyi veda öğretisine atfederek Vedaların

kutsallığına haksızlık ettiler. Eğer söylediklerini ciddiye alırsak yaşamın başlangıcı hikayesini yeniden yazmak zorundayız. Bu yeni düşünceye göre hayatın başlangıcında amellerin rolü her şeyin merkezine yerleşecektir. Hayatta kalmak için çabalamak, en iyi olanın ayakta kalması ve evrim teorisini destekleyenlerin sürekli dile getirdikleri genetik değişiklikleri, tamamıyla reddetmek zorunda kalacağız. Bu terimler, haklarında hiçbir delil bulunmayan bilim kurgu hayalleri olarak kabul edilecek ve yaşamın sırrının çözümü bir tek karma (amel) sınırlı kalacaktır.

Nitekim bunu göz önünde bulundurarak kolaylıkla şu neticeye varabiliyoruz ki iddialarına göre yaşam yolculuğu en iyice kutsal insanların doğuşu ile başladı.

Ancak sonraki nesiller, zihinsel, fiziksel ve manevi olarak gerilemeye başladı ve onlar kısa bir zaman içinde yeryüzünü günahlarla doldurdu. Günah ile beraber azap indi ve bunun neticesinde onlar hızlı bir şekilde insanlık seviyesinden düşmeye başladılar. Onlar insanın hayvanlara dönüştüğünü gördüklerinde şiddetli üzüntü ve hayal kırıklığına uğramış olmalılar. Halbuki bu gerilemenin sorumlusu ve suçlusu başkası değil, onların kendi günahları idi. Karma kanunu mutlaka uygulanacaktı ve netice olarak günahlar da mutlaka sonucunu göstereceklerdi. Nitekim üremenin arka planında insan yavruları yerine farklı hayvanların doğduğunu müşahade ettiklerinde hayret içinde kalmamalıydılar.

DÜNYA ÇAPINDAKİ MÜSLÜMAN AHMEDİYE CEMAATİ'NİN CAMİLERİ

AKSA CAMİİ

Kadiyan - Pencap, Hindistan

Kadiyan, Pencap, Hindistan'da bulunan Aksha Camii Ahmediye Müslüman Cemaati'nin Kadiyan'da en büyük ve en eski camisidir ve önemli bir dini merkezdir. Cami, Hazret Mirza Gulam Ahmed'in^{AS} saygıdeğer babası olan Hazret Mirza Gulam Murtaza^{RH} tarafından 1876 yılında inşa edilmiştir. Hazret Mirza Gulam Murtaza^{RH}, Kadiyan çarşısının ortasında bir arazi satın alarak, buraya büyük bir cami inşa etmeye karar verdi.

İnşaat başladığında, bazı insanlar, “Bu kadar büyük bir camiye inşa etmenin anlamı nedir? Burada kim ibadet edecek?” diye soruyordu. Ancak kimse bu caminin ileride Ahmediye'nin tarihinde çok önemli bir yer tutacağını ve zamanla genişlemesine rağmen yine de dar geleceğini tahmin edemezdi. Bugün, camiye ek olarak üç büyük üst salon inşa edilmiştir ve bu salonlar da ibadet edenlerle dolmaktadır.

Cami, Darü'l-Mesih yani Vadedilen Mesih'in^{AS} doğduğu evi ve ikametgahına yakın ve Ahmediye Cemaati'nin sembolü olan Beyaz Minare yani Minarat-ul-Mesih ile yan yana bulunmaktadır. Caminin yanında ayrıca geniş bir açık alan ve Hazret Mirza Gulam Murtaza'nın^{RH} kabri yer almakta olup, burası tarihi önemini artırmaktadır.

Aksa Camii, Ahmediye Cemaati tarihinde birçok önemli olaya ev sahipliği yapmıştır. 1891 yılında, cemaatin ilk Calsa Salana'sı (Yıllık Toplantı) burada düzenlenmiş ve sadece 75 kişi katılmıştır. Bu mütevazı başlangıç, günümüzde dünya çapında milyonlarca kişinin katıldığı büyük toplantıların temelini atmıştır. 11 Nisan 1900 tarihinde, Kurban Bayramı vesilesiyle Vadedilen Mesih^{AS}, burada Arapça olarak ilham dolu bir hutbe vermiştir. Bu hutbe, “Hutbe-i İlhamiyye” adıyla tanınmıştır.

1938 yılında, İkinci Halife Hazret Mirza Beşirüddin Mahmud Ahmed^{RA} döneminde, camiye ilk hoparlör sistemi kurulmuştur. O dönemde, Halife Hazretleri, vizyoner bir şekilde, bir gün geleceğini ve Kadiyan'dan bir Halife'nin ders verip dünyanın dört bir yanındaki Ahmedi Müslümanların bu dersi dinleyebileceğini önceden haber vermiştir. Bu ileri görüşlü sözler, 2005 yılında gerçekleşecek olayların habercisi olmuştur.

2005 yılında, Ahmediye Cemaati'nin Beşinci Halifesi, Hazret Mirza Masrur Ahmed^{ABA}, Kadiyan'a yaptığı ziyaret sırasında Aksa Camii'ni ziyaret etmiş. 16 Aralık 2005 tarihinde V. Halifetü'l-Mesih Hazretleri^{ABA}, bu camide bir Cuma hutbesi vermiş ve bu hutbe tarihte ilk kez dünya çapında canlı olarak yayınlanmıştır.

Başlangıçta yalnızca 200 kişilik bir kapasiteye sahip olan cami, 20. ve 21. yüzyıllarda defalarca genişletilmiş ve yenilenmiştir. Bugün, cami 15.000 kişi kapasiteli hale getirilmiş olup, üzerine inşa edilen üç büyük üst salon, daha fazla ibadet edene hizmet etmektedir. Aksa Camii, Ahmediye Cemaatinin geçmişini, bugününü ve geleceğini temsil eden bir sembol olarak hem manevi hem de tarihi önemini sürdürmektedir.

إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ

اذكروا موتاكم بالحير

"Vefat edenlerinizi güzel sözlerle anın"

Değerli ablamız Sn. Emine Çakmak Sahi

Ekim 2024'te değerli ablamız Sn. Emine Çakmak Sahi vefat etti. Cenazesini kıldırmadan önce Hz Emirü'l Müminin^{ATB} cuma hutbesinde kendisi hakkında şöyle buyurdu:

Namazdan sonra iki cenaze namazı kıldıracağım. Bunlardan biri merhum Emine Çakmak Sahi Hanımefendi'nin cenazesidir. Kendisi rahmetli Mübarek Sahi Sahib'in eşi idi ve Türk'tü.

Geçtiğimiz günlerde 75 yaşında vefat etmiştir. "İnnâ lillâhi ve innâ ileyhi râciûn." Allah'ın lütfuyla vasiyet sahibi (Musiye) idi. Eğitim almak

için Türkiye'de bulunan Celal Şems Sahib aracılığıyla Ahmediyet'i kabul etmişti. Hazreti Mesih-i Mevud'un^{AS} doğruluğuna tam bir inancı vardı ve bu sebeple Ahmediyet'i kabul etmişti. Çok erdemli bir hanımefendi idi. Kendi yazılarında İstanbul'daki ilk Ahmedi kadın olduğunu belirtmiştir. 4. Halifetü'l Mesih Hazretleri^{RH} ile yazışmaya başlamış ve iman ile sadakatte ilerlemiştir.

MTA yayınları başladığında, kendi annesine Ahmediye inancını kabul ettiğini bildirmiş ve onu davet etmiş, annesi de Ahmediyet'i kabul etmiştir.

Daha sonra Mehmet Önder Bey'in eşi olan kız kardeşi Semâ Hanımefendi'yi, davet etmiş ve o da biat ederek bu inancı kabul etmiştir. Böylece Allah'ın lütfuyla bu ailede Ahmediyet yayılmıştır.

Rahmeti 1990 yılında vasiyet yapmış ve bu vesileyle vasiyet sistemine dahil olan ilk Türk kadın olmuştur. Daha sonra 4. Halifetü'l Mesih Hazretleri^{RH} kendisini Türkiye Cemiyeti Sadr Lajna olarak tayin etmiş ve böylece Türkiye'nin ilk Lajna Başkanı olma şerefine erişmiştir.

MTA yayınlarını izlerken tercümesini yapma isteği duymuş ve 1995 yılında 4. Halifetü'l Mesih Hazretleri^{RH} kendisini İngiltere'ye çağırarak bu görevi ona vermiştir. Daha sonra Türkçe tercüme çalışmalarına başlamış ve 1996 yılında hayatını İslam ve Ahmediyet için vakfetmiştir. Böylece İslam-Ahmediyet için hayatını adayan ilk Türk kadın olmuştur.

Bir yazısında, "Son nefesime kadar İslam ve Ahmediyet için çalışacağım" diye yazmıştır ve Allah'ın lütfuyla bu sözünü güzel bir şekilde yerine getirmiştir. Vefat ettiği güne kadar cemaatine hizmet etmiştir. 4. Halifetü'l Mesih Hazretleri^{RH}, özel koruma ekibinden Mübarek Sahi Sahib'in ilk eşinin vefatından sonra Emine Hanım'ı Mübarek Sahib ile evlendirmiştir. Bu evliliği de büyük bir özenle sürdürmüş

ve çocuklarına da güzel bir şekilde bakmıştır. Türkçe Kur'an tercümesi çalışmalarına da katılmıştır. Ayrıca diğer kitapların ve halifelerin hutbelerinin tercümelerini gerçekleştirmiştir.

Eniştesi Mehmet Önder Bey, onun özelliklerinden bahsederken, "Son derece cömert bir hanımefendiydi. Bilgisi, neşesi ve maneviyatı özellikle dikkate değerdir. İslam ve Ahmediyet'e hizmette çok ilerideydi. Cebindeki paranın tamamını cemaat yolunda harcardı. Annesiyle birlikte İstanbul'da yaşarken evini cemaat programları için kullandı. Annesinin vefatından sonra bu ev cami olarak kullanılmaya başlandı ve cemaate bağışladı.

Düzenli olarak teheccüd namazı kılar, sabah namazına kadar Kur'an-ı Kerim okurdu. Sağlık sorunlarına rağmen son nefesine kadar kendini adadığı vazifesini sürdürdü. Daima, 'Biz İmam Mehdi'yi çok geç tanıdık ve kabul ettik. Bu nedenle boşa harcayacak vaktimiz yok, çok daha fazla çalışmamız gerekiyor,' derdi.

Hilafetle her zaman sadakat dolu bir ilişki sürdürdü ve 'Kişisel sorunlarımızı Vaktin Halifesine sunarak onu rahatsız etmek yerine, kendimiz çözmeliyiz' derdi.

Allah ona mağfret ve rahmetle muamele eylesin. Derecelerini yüceltsin."

KİTAP TANITIMI

RÜYALARIN HAKİKATI

Hz. Mirza Beşirüddin Mahmud Ahmed^{RA}
II. HALİFETÜ'L MESİH

Vahiy, ilham, keşf ve rüyalar meselesi o kadar önemli bir meseledir ki tüm dinlerin temeli bunun üstünde inşa edilmiştir. Allah'ın insanlarla nasıl konuştuğu konusu her dinin temelinde vardır. Tüm dinlerde ortak bir şey varsa işte bu konudur. Eğer peygamberlerin doğrudan bir yaratana konuştuğu iddiası yanlışsa ve eğer onlar ya birer sahtekar ya da zihinsel hastalıklara yakalanmış birileri ise, tüm dinlerin temeli yok olur. Halüsinasyon ile gerçek vahyi ayırt etmenin muhakkak bir yolu olmalı, yoksa hiçbir dinin doğruluğundan emin olamayız. Bu kitap, bu son derece önemli soruyu ele alır. Dinleri ciddi olarak araştırmak isteyen herkesin okuması şarttır.

Hz. Mirza Beşirüddin Mahmud Ahmed^{RA} Müslüman Ahmediye Cemaatinin 1917 Calsa Salana (yıllık) toplantısında 28 Aralık'ta yaptığı konuşmada bu konuyu ele aldı. Bu konuşma daha sonra "*Hakikatü'r Rüya*" (Rüyaların Hakikati) ismiyle kitap şeklinde basıldı.